Akbaba

Akbaba — Aaaa... Ben sayın İnönü Başbakan oldu sanıyordum, meğer muhterem İsmet Paşa Başvekil olmuş!

TASARRUF SAHİPLERİ İÇİN

MÜHİM BİR TARİH

Nisan

PAZAR	PAZARTESİ	SALI	ÇARŞAMBA	PERŞEMBE	CUMA	CUMARTESİ
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	[illegible]	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

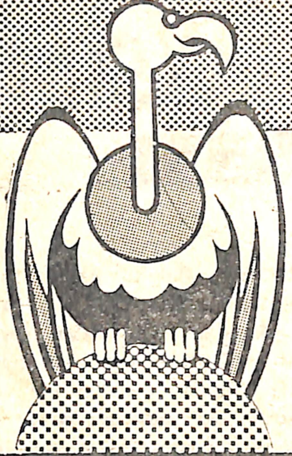

en fazla ikramiye veren bankadır

Senenin ikinci zengin çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç **12 Nisan** akşamına kadar İş Bankasında toplayınız. Bu çekilişte 20 talihli 20 Apartman Dairesi, 2 talihli 100.000'er lira, 30 talihli 5.000'er lira, 200 talihli 1000'er lira ve 10.000 talihli çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

12 Haziranda

2

MİLYON

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 34
22 Mart 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İstanbulumuzun Yeni Valisine

BİR yıl, dokuz ay sonra, İstanbul'un ihtilâl ötesi ilk sivil valisi siz oldunuz sayın Niyazi Akı. Büyük, tarihiyle büyük, anıtlariyle büyük, güzellikleriyle büyük ve dertleriyle büyük şehrimize hoşgeldiniz.

Gazetelerde biyografinizi okurken, her satırda, düşüncelerimin, duygularımın, dileklerimin —yine bir süre için— kanadları kırıldığını görüyordum:

Falan tarihte, filân yerde doğmuştunuz. Siyasal Bilgiler Fakültesinde okumuştunuz. Kaymakam olmuştunuz. Mülkiye Müfettişi olmuştunuz. Vali, yine vali, yine vali olmuştunuz. Yâni?.. Memur olmuştunuz!

Gazete, iç sıkıntısiyle kısılmış parmaklarımın arasında, düşünüyordum: Görüş ufku memleket sınırları içinde kalmış böyle bir vali İstanbul'da ne yapabilirdi?.. Gelen yabancılarla gülümseyerek el sıkışmak, gülümseyerek fotoğraf çektirmek, tercüman aracılığiyle konuşmak ve boyuna evrak imzalamaktan başka?

Yabancı diller bilmek, yabancı dünyalar görmek —fezanın fethedildiği bir çağda— elbet büyük bir üstünlük sayılmaz. Ama bilmemek, ama görmemek büyük eksikliktir. Görgü —eşit değerle— bilgiyi tamamlar ve insanları tanıştırmak, anlaştırmak, başka düşünceler ikliminde dolaştırmak için tek araç vardır: Dil!

Türkiye'nin bütün dünyaya açık büyük kapısı İstanbul'a gelecek vali, eğer sadece parlak mektep bilgilerine ve sürekli meslek tecrübelerine güvenerek koltuğuna oturursa, o koltukta yalnız, ama yalnız kilosuyla oturur!

Karamsar düşünceler —öfkeyle sıkılmış bir zenci yumruğu gibi— içimdeki ümitleri nakavt ederken, avucumda buruşmuş gazeteye tekrar bir göz atınca ne oldu bilir misiniz?.. İnşallah uzun yıllar aramızda bulundukça sık sık göreceğiniz bir elektrik kesilmesi vardır İstanbul'un. Karanlığa gömülür, dakikalar uzadıkça ümidinizi keserken, ansızın ışıklar yanıverir, odanız, yüzünüz, içiniz, artan bir şevk ile ışıldar. İşte öyle oldu: Meğer benim hayalimdeki İstanbul Valisinde aradıklarımın hepsi, hepsi, hepsi, daha sonraki satırlardaymış. Meğer iki buçuk yıl Amerika'da meslek incelemelerinde bulunmuşsunuz. Meğer birkaç Avrupa şehrinde kongrelere katılmışsınız. Meğer Siyasal Bilgilerde öğrenilmiş Fransızcanızı aşan güzel bir İngilizceniz de varmış!

Öyleyse sayın Akı, bir daha hoşgeldiniz, gönülden hoşgeldiniz!

Bu sayfalarda, sevgili İstanbul'umuzun dertlerini sütunlara serip sizinle ara sıra başbaşa kalacağız.

Bayram ertesinin ilk gazetelerinde, siz, bir meşale yakmış ve ışığına bir derdimizi koymuşsunuz bile. Bu meşale, Üniversiteyi daima yardımcınız sayacağınızı müjdeleyen güzel ve aydın sözdür. Öyleyse ben de ilk duamı, size değil, Üniversitemize edeyim: Allah yardımcısı olsun!

Ortaya koyduğunuz baş mesele, şehrin kördüğüm olmuş trafiğidir.

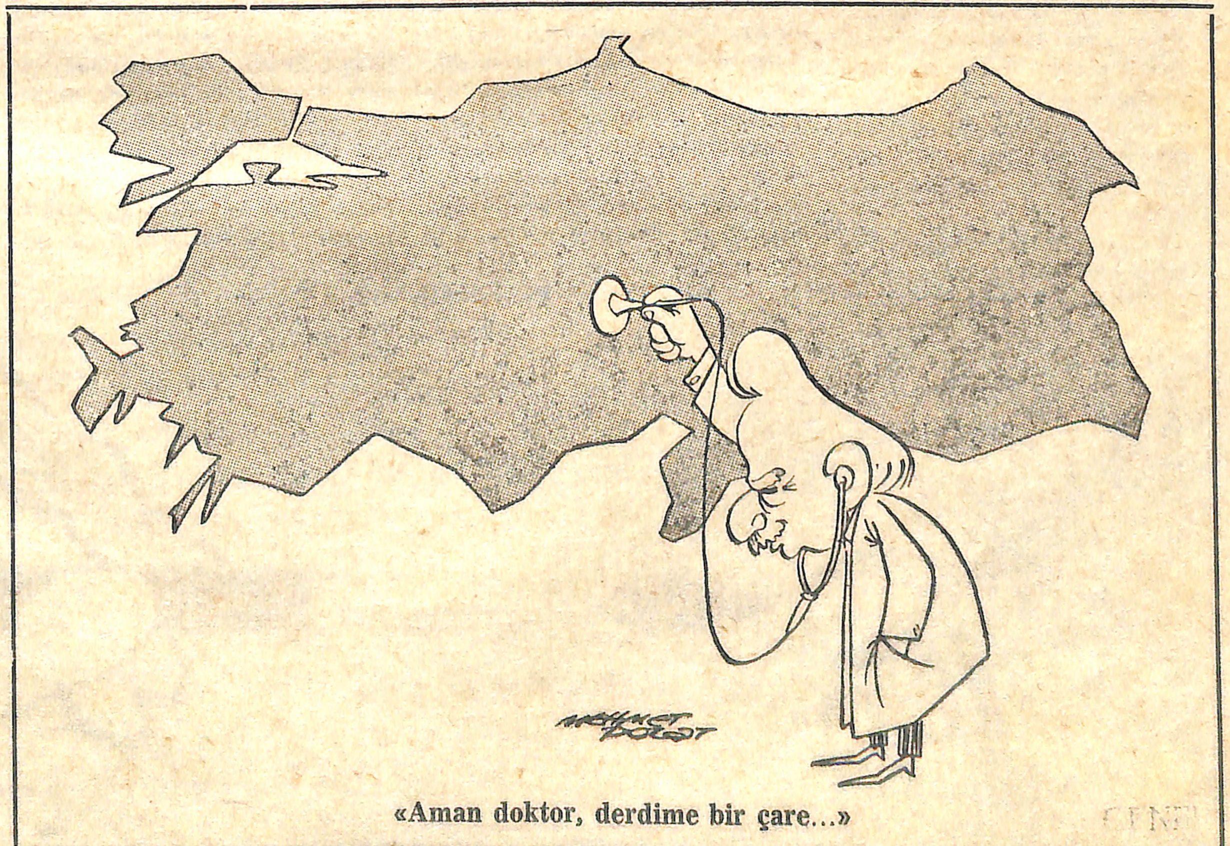
Hemen sizinle yanyana olduğumu söyleyim sayın Akı: İstanbul'un baş derdi elbet trafiktir. Ama, trafiktir der demez, araya soluk alacak bir duraklama koymadan ilâve edeyim ki, âsâyiştir de, gecekondudur da, yoldur da, ekmektir de, sudur da, parktır da, oteldir de, gazinodur da, tiyatrodur da...

Öyleyse, İstanbul'un baş meselesi yok, baş meseleleri var. Trafiği, ancak baş meselelerimizin başına alabiliriz.

Ama bütün bu birbirinden önemli dal dal meselelerin büyük gövdesi, şehrin üstüne bütün ağırlığiyle çöken iki milyonluk insan yüküdür. Su, ışık, mesken, taşıt, trafik, zorlukların hepsi bundan geliyor.

Bir milyonun altındaki insan sayı-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

«Aman doktor, derdime bir çare...»

sı, on yıl içinde, en az yüzde yüz bir artış gösterince, halk hizmetlerinin bütün dengesi bozuldu: Artık Terkosun damarları bu koca vücudü sulamağa yetmiyor. Artık elektriğin ihtiyar kalbi, troleybüsler de yüklenince, evlerin, dükkânların, işletmelerin istediği akımı vermiyor. Artık otobüslerin, minübüslerin daracık kursaklarına sığamıyoruz. Caddelerin şahdamarları, kalabalığın pıhtılariyle sık sık tıkanıyor!

Şehrin organizması - on yıl içindeolduğu gibi kalmış, gövdesi alabildiğine büyümüştür. Biz, büyük derdi, gidiş yolunu gelişe, geliş yolunu gidişe çevirmekle tedaviye çalıştık!

İstanbul sun'î bir hayat yaşıyor: Bir milyon insanın kalbi, bir milyon insanın ciğeri, bir milyon insanın sinir ve damar örüsü ile iki milyon insanı yaşatmak istiyoruz... Yaşar mı?.. Belki yaşar. Ama, adım başında soluğu kesilerek, başı dönerek, ayakları tökezlenerek.... Hayat mı bu?

İstanbul'a, mutlaka dünya şöhreti bir şehirciyi getiriniz sayın Akı... Sonra, İstanbul'u seven, İstanbul'u düşünen, İstanbul'un dertlerini kendine dert edinen aydınlarını, çalışmalarınıza yardımcı çağırınız. Bu İstanbul ailesi, başlarında aile reisi siz, her ay bir konu etrafında toplansın ve herkes, kafasından, kalbinden bir şey getirsin ortaya... Siz, beğendiğinizi alınız.

Sayın Akı, yüklendiğiniz büyük ve şerefli vazifede, soyadınız alnınızın rengi olsun!

12-3-1962

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

İki teşekkür

1 — Bir mide kanaması krizi geçirdim. Büyük doktor ve büyük dost Ord. Prof. Ekrem Şerif Egeli her zamanki cömert sevgisiyle beni bir daha kurtardı ve bir daha yüreğimi minnetle doldurdu. Kendisine ve yattığım «Teşvikiye Sağlık Evi» nde gördüğüm çok ince, çok duygulu yakınlığa karşı doktor sayın Osman Üçer'e, doktor ve hastabakıcı bayanlara teşekkürler ederim.

2 — Bayramımı kutlayan dost ve okuyucu mektuplarına da gönülden teşekkürler... **Y. Z. O.**

KOKSİNEL dö MAKSİM

ADNAN VELİ

ÇOK sevgili Nonoşum, Merhabaaaaa! Bak görüyor musun, ne kadar hakikatlıyım?.. Paris'e gelir gelmez, ilk işim sana mektup yazmak oluyor. Aradan üç gün geçmiş olmasına rağmen, memleket hasreti başladı içimde... İstanbul'daki sevgili dinleyicilerimi çok merak ediyorum ve özlüyorum.

Buraya geldikten sonra beni cidden şaşırtan bir mesele oldu. Zeki Müren'in Paris'e geldiğini hiç bir gazete yazmadı. Üstelik ne hava alanında karşılıyan oldu, ne de otelin kapısında bekleşenler... Ben müzik dünyasının temellerini sarsan bir insan olduğum halde, Fransızların gösterdikleri bu kayıtsızlığın sebebini bir türlü anlıyamadım. Benim bir «Merhabaaaaaa!..» deyişimle kaç gönülü birden fethettiğimi, nasıl olup da duymamışlardır şimdiye kadar?..

Dün gece Yves Montand ile Dalida'yı dinledim. Vallahi iş yok. Zaten ben onları dinlerken şeytan dedi ki: «Haydi Zeki, şunlara (Benim Güzel Manolyam) ı bir çıkıver de, ses nasıl olurmuş, görsünler» dedi. Kendimi güç tuttum.

Nonoşum, eğer bu gün fırsat bulursam, Dior'un atölyesine gidip bazı siparişler vereceğim. Gustosu yüksek olduğu için ben korselerimi ondan almak istiyorum. Bir tane penbe dantelli bir korse yaptıracağım, bir de siyah ipekli lâsteksten... Henüz karın bırakmış sayılmam ama, insan kendi vücudünü bu yaşlarda iken kollamalıymış. Bu sabah Ferdinand adında bir masajcıya gittim. Burada masaj yaparken daima makine kullanıyorlar. İnsanın sırtını, baldırlarını, göğüslerini uğuşturan makineler var. Masaj bittikten sonra, dinlenmek için başka bir makineye, ata biner gibi biniliyor. Makine, insanı, tintiri tintiri diye zıplatmıya başlıyor. Ay vallahi görsen bayılırsın... Öyle hoş, öyle tatlı ki, insanın her tarafı gıcıklanıyor. Ben gelirken, bu makinelerden bir kaç tanesini getirmek istiyorum. Artık Tevekkel Abdullah'a masaj yaptırmıyacağım. Çünkü bu makineler daha iyi geldi benim nazik bedenime.

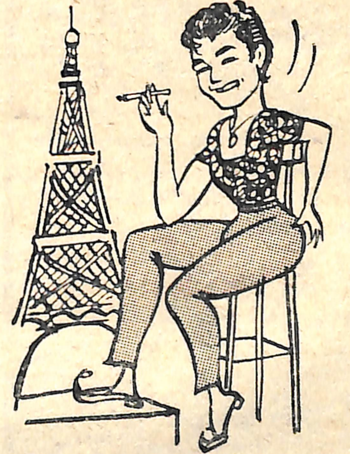
Masajdan sonra biraz öteberi almak için çarşıya çıktım. Max Factor'un gece kremlerinden aradım, bulamadım. Ama Elizabeth Arden'in gece kremi de ondan aşağı kalmıyormuş. Ayni zamanda Arden'in Velvasından da aldım. Gece kremi kullanmanın başka bir usulü varmış, onu anlattılar bana... İlkin yüzü bir tonik'le silmek lâzımmış. Sonra küçük bir pamuğu gülsuyuna batırıp bir daha sildikten sonra, gece kremini ince bir tabaka halinde sürmeliymiş. Onun üstüne de hafifçe Caron pudrası... Ben pudraların çoğunu denedim. Guerlain'inki biraz koyu kaçıyor. Patou'nunkiler fena değil... Ama tabii en iyisi Caron...

Kokulardan Diorama demode olmuş nonoşum. Paris'te şimdi en rağbette olan koku, gene Joy.... İki büyük şişe Joy aldım. Jolie Femme da fena değil... Scandal, Ma griffe, Chanel, Maggy Ruff, Lanvin, Madam Rochas gibi kokuları da denedim. Bunlarda pek iş yok... Joy'dan şaşmamıya karar verdim. Manikür için de Cutex'ten vazgeçiyorum... Şimdi burada Peggy Sage"in tamamen rase tonda hafif bir cilâsını buldum. Bayılmamanın imkânı yok. Tırnakları pırıl pırıl meydana çıkarıyor. Şanjanlıları sevmiyorum artık, fazla frapan kaçıyor.

Neyse, bütün bunları bir yana bırakarak, asıl meseleye geliyorum. Bir hususta senin fikrini öğrenmek istiyorum. Ne düşündüğünü bana acele yazmanı rica edeceğim..

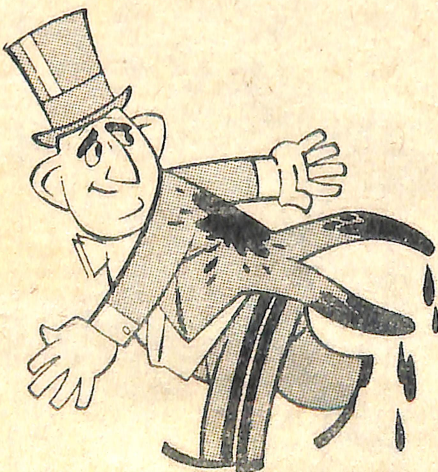
Nonoşum, bu sefer Paris'e gelişimde epeyce garip bir durumla karşılaştım. Hatta şimdi sana bu satırları yazarken bile çok heyecanlıyım.

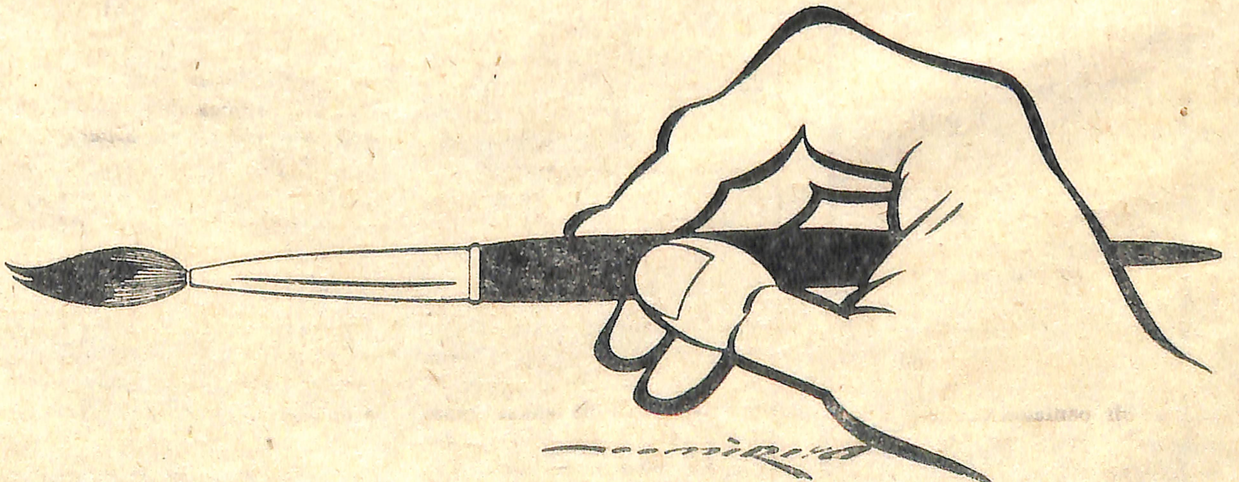
Dün akşam üstü, otelden çıkıp yemek için bir restorana gidiyordum. Şanzelize'den ilerlerken, ar-

kama biri takıldı. Takip edildiğimi anlayınca, ne yalan söyliyeyim, yüreğim hop etti. Bilmediğim, tanımadığım bir yerde, peşimden insanların gelmesi hoş bir şey değil her halde. Adımlarımı çabuklaştırarak hızlı hızlı yürümiye başladım. Kalbim, heyecandan yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu. Ama sonra birden aklıma geldi. Paris'in şıllıkları malûm.. Adama yolda bile rahat vermezler. Bir köşe başına geldiğim

Yeni tedbirlerden sonra:

Politikacı — Oooh, kurtuldum elinden!

zaman adımlarımı yavaşlattım. Peşimden gelen bu aşifte kimdir, diye arkama bakacak oldum. Meğer ne kadar yanılmışım. Genç, iri yarı, hafif bıyıklı, biraz apaşa kaçan, kasketli bir Fransız delikanlısı... Onu görünce yüreğim rahat etti.

Adam ilkin hafif bir selâm vererek:

— Bonsoir Monsieur (iyi akşamlar) dedi. Sonra da yarım yamalak bir türkçe ile ilâve etti:

— Zannedersem, bay Zeki Müren'le tanışıyorum?..

— Ah evet, beni nereden tanıdınız? diye sevinçle sordum.

— Resimlerinizden tanıyorum, dedi. Buraya İstanbul gazeteleri de gelir...

Ve sonra büyük bir nezaketle beni bazı şeyler görüşmek üzere yemeğe davet etti. Ben de zaten yemeğe gidiyordum. Onun davetini kabul ettim. Şanzelize'de, Lord Byron sokağında Hayık efendinin Lord lokantasına gittik. Hayıf efendi İzmit Ermenilerindenmiş, orada Türk yemekleri yaparmış. Biz de birer şiş kebabı ısmarladık, birer de şarap söyledik. Dereden tepeden sohbete başladık. Adam, sonunda meramını anlattı: Paris'te bir güzellik enstitüsünün prodüktörlerindenmiş... Son zamanlarda Fransa'da epeyce yaygın hale gelen bir teklifte bulundu bana. Hani sen bilirsin, bir vakitler İstanbul'a da gelmişti, Caroussel de Paris dedikleri bir revü vardı. Hani erkeklere, hormon iğneleri yapmak suretiyle göğüs meydana getiriyorlardı. Caroussel de Paris'den sonra bir de Coccinel gelmişti. Bu artisler aslında erkek ama, iğne metodu ile kadın gibi oluyorlarmış... Ben zaten İstanbul'da görmüştüm. Erkeklikle hiç ilgileri kalmıyor. Göğüsler adamakıllı meydana çıkıyor. Kalçalar genişliyor, bel inceliyor, cilt nârinleşiyor, yani sözün kısası, insan, pek tatlı bir şey oluyor.

Bu güzellik enstitüsünün memurunun adı Bernard'mış. Onun demesine göre, ilk onbeş iğneyi burada yapacak. Tam meme uçlarından yapılıyormuş, onuncu günde büyüme başlıyormuş... Yanıma da 100 iğne kadar yedek verecek, bunları da İstanbul'da yaptırırsın diyor.

Şimdi nonoşum, beni dinle. Teklif çok hoşuma gitmekle beraber, bir de senin fikrini sorayım dedim. Sen ne dersin bu işe?.. Başlıyayım mı?.. Sese de biraz tesir ediyormuş ama, sesi güzelleştiriyormuş. Yani bu hormin iğneleri her bakımdan faydalı...

Düşün bir kere, Sofia Loren gibi göğüsler... Tabii dekolte bir blûz giyerim üstüne... Altına da daracık, sımsıkı bir pantalon çektim mi, bu kıyafetle Kazablanka'da yahut Maksim'de sahneye çıkacak olsam, vallahi ortalığı kırar geçiririm alkıştan... O zaman gelsin bakalım karşıma Sevim Çağlayan... Kimse metelik verir mi ona?..

Nonoşum, bana bu hususta çabuk cevap ver.. Cevap ver ki, ben de iğnelere şimdiden başlıyayım, İstanbul'a dönmeden önce sütyen, korse gibi ihtiyaçlarımı da buradan tedarik edeyim...

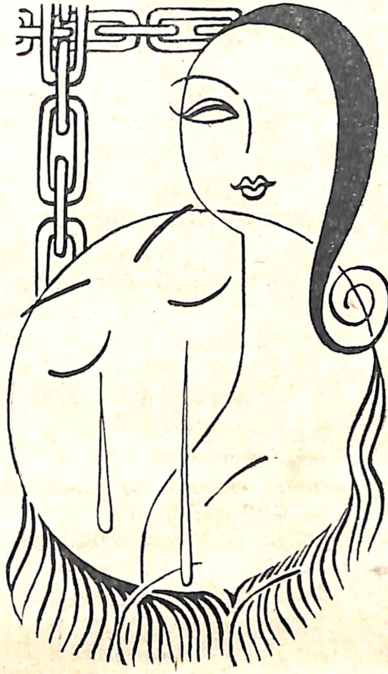
İstersen Maksim'in sahibi Emin Yeyman'la konuş.. Göğüslü olmamı isterse, geceliğine 1000 lira fazla alırım. Fakat müthiş sükse yapacağımı da kendisine iyice anlat... Senden bu hususlarda acele cevap bekliyorum.

Mektubumu daha fazla uzatmıyayım. Çünkü abdest alıp biraz sonra camiye gitmek istiyorum. Daha sonra da Charles Aznavour'la buluşup, gazino şarkıcılığının sosyalleştirilmesi meselesini görüşeceğim. Türkiye'de bir takım reformlar yapılırken, benim de boş durmamam gerekiyor elbet...

Mektubuma burada hâtime verirken, güzel Paris'ten Cennet İstanbul'a coşkun selâmlarımı, sana da öpücüklerimi yollarım nonoşum.

Seni canı kadar seven:
Zeki MÜREN

Adnan VELİ

LEYLÂ ile MECNUN

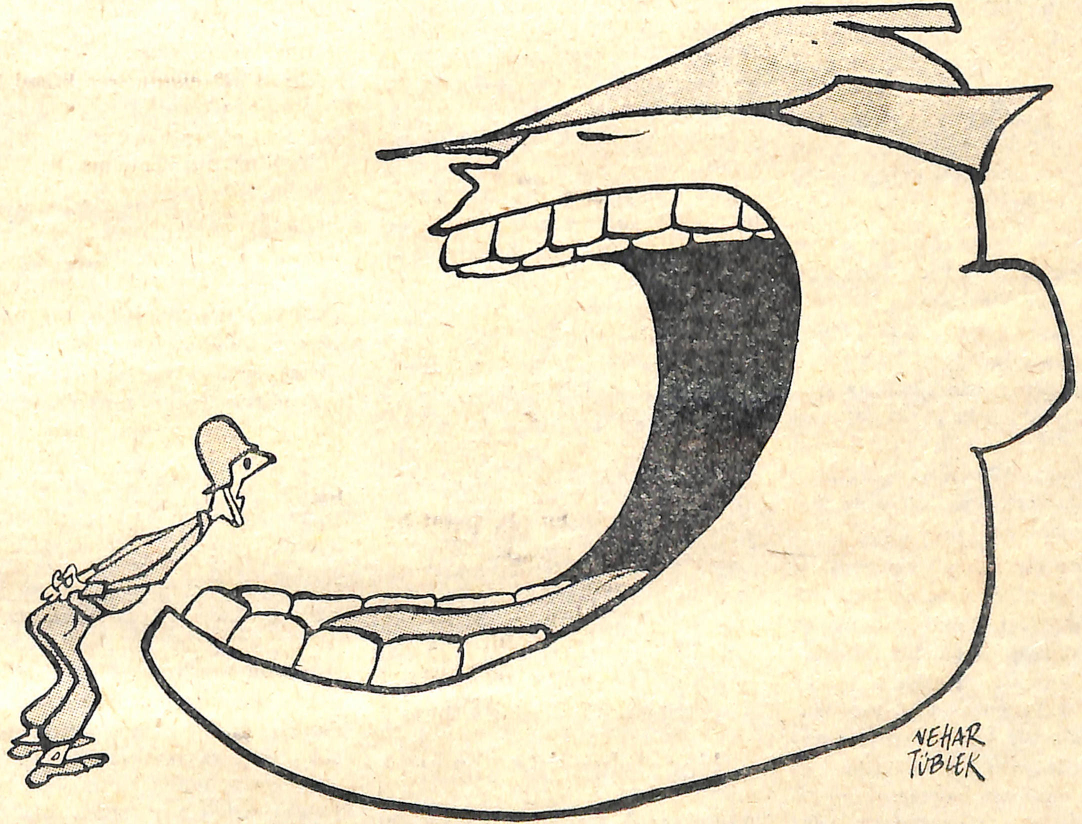
Dedem bir güzel sevmiş tam yüz elli yıl önce,
Gözleri yaş dolarmış hayâlini görünce!
O, Leylâ.. dedem Mecnun.. Geçmiş koca bir ömür,
Bir gün, bir gece olsun kavuşmadan sevince...

Babam sevmiş bu kızın tıpa tıp bir eşini,
İşi, gücü bırakmış... bırakmamış peşini!
Tam murada ererken kollarından almışlar,
Bir zindana atmışlar zavallının leşini!

Aman dostlarım, amaaan... Ben de bir sevdalıyım,
Tıpkı cedlerim gibi yüreğimden dağlıyım.
Onlar yine bahtiyar: Eli, kolu bağlıymış,
Ben, eli, kolu bağsız... ağzı, dili bağlıyım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Rusyanın niyeti öğrenilecek!... (Gazeteler)

YAZISIZ!

Marş!

Kasım Gülek, Mecliste tedbirler kanunu üzerinde ileri geri lâf ederken:

«Az ilerlemek gerilemektir!» diye bir vecize de atıyor ortaya...

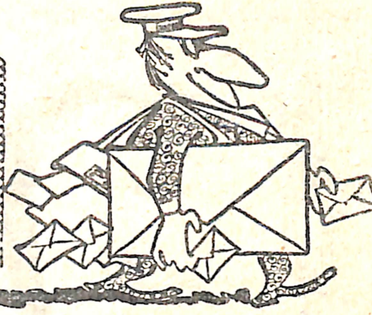
Doğan Nâdi de «Yedi dakika» sının birinci dakikasında şöyle diyor:

«Demokrasi denilen medenî âlemin siyasî yürüyüşüne bir türlü ayak uyduramıyoruz!»

İkisi de haklı... Şu halde bize yalnız tedbirler kanunu değil, zorlu bir marş lâzım, şöyle «Kalkın ey ehl-i vatan» deyince hepimizi yürütecek bir demokrasi marşı!...

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Tipik şark işi:

Koltuğun üstünü şarklılaştıran kilim, insanın kollarına batıyordu amma, rahattı koltuk... Ortamızda bir sini-masa vardı. Etrafımıza yüzlerce kitap kitap, karşımda her zamankinden bir nebze daha az gülümser bir Kasım Gülek..

Konuşuyorduk, bu günlerde «düşünen adam» nelerden konuşuyorsa. Gülek'in evindeydik... Nefis kabartmalar bulmuş çıkarmıştı Adanadaki topraklarından ve onları sıralamıştı bahçesine... Zevkli adamdır Gülek, meraklıdır böyle şeylere...

Bir de, o arada bilmem hangi devirden kalma, üç adet küp bulmuş, dev dev küpler, kamyonların üstüne özel tahta iskele yaptırmış, öyle aktarmış onları Ankara'ya.... Ben ömrümde o kadar büyük küp görmedim. Yanında insan cüceee kalıyor... Fidel Castro hükûmetinin bütün üyelerini salamura olarak saklıyacak büyüklükte...

Bütün konuşmamızdan şu cümle kaldı hafızamda: «Tam Şark tipi, iktidarda olanın arzularını keşfedip ona göre fetva verir...» Şimdi hatırladım neden bahsettiğini. Bizde iktidarın el değiştirmesindeki lüzumsuzluktan bahsediyordu... «Nasıl olsa iktidara gelenin müşavirleri, yani halk dilinde akıl hocaları olacak, onlar da tam şark tipi, iktidarda olanın arzularını v.s....»

Gözümde bir sahne canlandı: O zaman Erhard gelmişti, sihirbaz maliyeci... Maliyeci olmayıp düpedüz sihirbaz olsaydı daha işe gelirdi. Sihirbaz lâzımdı çünkü... Alman Sefaretinin Boğaziçindeki yaz ikametgâhında bir kabul tertiplenmişti. Sefaretin bütün genç kızları etrafın ve masanın dekorasyonuyla uğraşmışlardı... Çiçekten çeşmeler yapmışlardı, çiçekten çelenkler örmüşlerdi, çiçek fışkırıyordu her yandan...

O zamanın «başı» bu kadar hazırlığa kayıtsız kalmış. «İlle de ille, şu küçük veranda da (veranda herkesten uzaktı), Erhard'ın, benim ve tercümanın oturacağı ufak bir masa isterim de isterim...» diye tutturmuştu. Yerine getirmişlerdi istediğini... Kukmav kuşu gibi (ne biçim kuşsa) işte öyle oturuyordu «asık asık» o masada, yanında geçkin bir bebe Caduma benziyen Erhard'la ve iğneli fıçıdaymışcasına rahatsız tercümanla...

Verandanın arkasındaki odada Sefire vardı. Hastaydı. Giyinmiş fakat son dakkada dâvetlilerini karşılamak gücünü kendinde bulamamıştı. Kanapede, gücü geri gelsin diye bekliyordu. Gücü gelmiyordu bir türlü geri... Yanında doktoru vardı. Doktor türkçe de biliyordu, almanca da.. Verandadaki söylenenleri duyuyordu...

Erhard:

— «Forse bir endüstrialisasyon yapmanız doğru değil» diyordu... «Memleketimizin tabiî zenginliklerinden istifadeye bakmalısınız....»

Çeviren çeviriyordu:

— «Efendim, gül gülistan her taraf... Erhard diyor ki, Bülbüller nefis ötüyor... ve projelerinizde, düşüncelerinizde tamamen haklı olduğunuzu söylüyor... Gül gülistan diyor efendimiz!. Has bahçeden aşağı düşmüyor...»

Yalnız kendi kendini dinliyen «Baş», yalnız kendi kendini dinlemenin mutluluğunda gülümsüyordu, memnun ve dalgın...

Doktor gözlerini faltaşı gibi açmıştı...

Ben açmıyorum... Ayıplamıyorum da... «Vay karamsar, vay hain, vay bozguncu» dedirtmek istemiyeni neden ayıplayayım?.. Gerçek söylense bir şey değişmiyecekti ki..

Her zamankinden daha az gülümser bir Kasım Gülek bana: «Nasıl olsa iktidara gelenin akıl hocaları olacak, eh onlar da iktidarda olanın tam arzularını keşfedip ona göre fetva verecekler, onun için, onun için, diye tecrübeyle ağırlaşmış bir omuz silkerken, o çiçekler içindeki sefaret verandasındaki sahne, yaşıyordu sorgusuz gözümde, ümitsiz düşüncemde, «zedelenmiş» gönlümde... şey gibi «zedelenmiş»... Hani zedelenmesine mani olunmak istenen şey gibi...

Lincoln'un bir sözü:

Tabiî artık teşrif etmek lûtfunda bulunan Yeni Kanunla (Hoş geldi, safa geldi) Fidel Castro'yu, Patagonyayı, Lincolnu falan, yardımımıza bol bol çağıracağız. Onlar da koşacaklar yardımsever yardımsever. Lincolnun Amerika'da sık sık hatırlanan bir sözü vardır:

1) Halkın bir kısmını daima aldatabilirsiniz.

2) Bütün halkı bir müddet için aldatabilirsiniz.

3) Bütün halkı daima aldatmak imkânsızdır..

Ben de bu üç maddeye bir dördüncüsünü ekliyorum:

4) Anlıyana sivrisinek sazdır, anlamıyana.... (Neden anlamıyanlardan bahsedelim, hepimiz o kadar anlayışlıyız ki!..)

Çok ciddî problem!

GEÇEN gün erişilmez bir ciddiyetle, Senatoda tam bir buçuk saat süren bir tartışma oldu. Milletvekillerinin ödeneği meselesinde bile elâlem bu kadar alevlenmemişti. En «ağırlıklı» isimlerin sahipleri söz aldılar:

Kâzım Orbay paşamız, Sıtkı Ulay paşamız, Amiral Gökdenizimiz, Sancar vekilimiz, Ersü Millî Birlikçimiz...

Tartışmanın konusu:

Asker futbolcular Millî takımda oynamalı mı oynamamalı mı?...

Meselenin hal yolunda olduğunu memnuniyetle haber veririz!..

Bar kızı!

Adanalılar üzgün... «Adana barında bir kızdı, onu da vurdular...» diye başlıyan, acıklı bir hikâye anlatıyorlar...

Şu adam vurma, kız vurma âdeti kalksa artık...

Not: Kızın adı Hürriyet imiş!..

Merak bu ya...

Şu yeni kanun, içimi karıncalandırıyor, bütün gazetecilerin içini karıncalandırdığı gibi kımıl kımıl...

Ben pek kanun nizam'a giremiyorum doğuştan, onun için ruhuna varamadım kanunun... Meselâ yollara bakıp ta: «Ah ne güzel yollar bunlar rahmetli yaptırmıştı» diyebilecek miyim, diyemiyecek miyim?...»

Siirt ne güne duruyor:

Ankara savcıları zaten Ankaradaydı. İstanbul'un, Bursa'nın, ondan sonra efendim İzmir'in savcıları Ankara'ya çağırıldılar, yeni Tedbir Kanununu incelemek için... Ben şuna şaştım: Neden öbür vilâyetlerinkilere lüzum görülmedi? Neden onlar aydınlatılmadı?..

Ben de suç işlersem, gidip Siirt'te işliyeceğim, inadıma!..

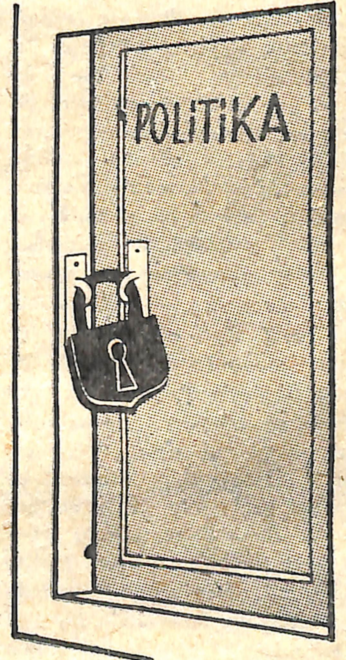
Teşekkür telegrafı:

Gazeteler ateş ateş püskürdüler «ay yeni kanun, vay yeni kanun» diye. Evvelâ ben de püskürecěğim kadar püskürdüm, sonra bi ferahladım, bi ferahladıhm... Teşekkür telgrafı çekmek lâzım aksine: «ŞÜKÜR KENDİMİZİ BULDUK STOP ARTIK AŞKTAN MEŞKTEN BAHSEDEBİLECEĞİZ BOL BOL STOP BİZE BENLİĞİMİZİ BULDURAN v. s.... İşin şükran kısmı nasıl yazılır bilmem ömrümde yazmadım...

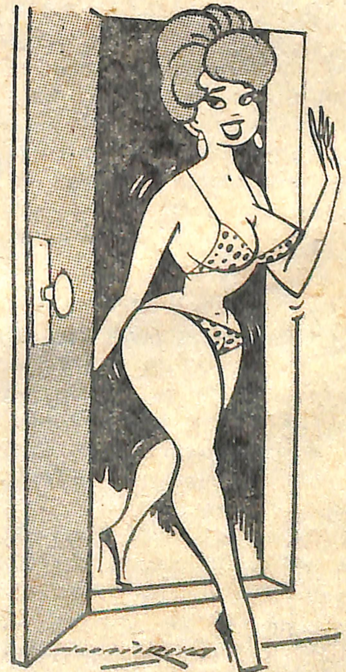
Oh, dünya varmış!..

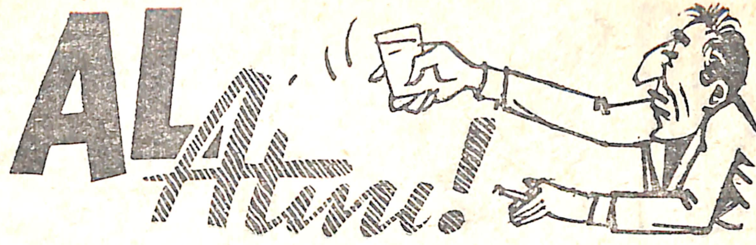
Karikatürist — Allah büyüktür...

Bir kapıyı kaparsa...

Bir kapıyı açar!

ÇENBERLİTAŞTAKİ meyhanenin kapısından baktı:

«Girilmez!» dedi, «Girilmez bu meyhaneye. Gene Çenberlitaş mebusu nutuk çekiyor!»

Tam voltasını alacaktı ki geriden Çenberlitaş Mebusu Recep bağırmağa başladı:

«Hişt, Tahsin! Nereye? Sana söylüyorum. Şu ekmek çarpsın ki bulmadım kafayı. Birinci bardaktayım! Gel, çiğneyip geçme!»

Asıldıkça asılıyordu:

«Gel diyorum sana... Siyasetin lâfını edersem köpekten aşağı olayım!»

Tahsin de içini dökecek birini arıyordu ama, böylesi değil... Recep bir başladı mı evlere şenlik... Hangi kabadayı kapatabilirdi ağzını?..

Tahsin:

«Girecek değilim!» dedi, «Birine baktım, bizim Vatan'daki Hayri'ye.. Bir işim var da onunla...»

«Gel canım... Gelir neredeyse...»

«İşim var diyorum sana... Bu canına yandığımın patronu, ne yapsa beğenirsin?... Kırk paradan görmez mi hesabı?... Vurur musun, öldürür müsün... Her hafta altmış paradan alırdım.»

«Şimdi altmış para mı kaldı be! Nedir bu altmış paradan gördüğün hesap?... Ne alıp satıyorsun?»

«Ben onbir katratı altmış paradan dizerdim eskiden... Hiç utanma yok herifte be! Kırk paradan verdi. Sen olsan ne yaparsın, doğru söyle?...»

«Ben mi?» dedi, «ben matbaayı yıkardım herifin başına! Sonra da basar giderdim... Hiç onbir kadrat, bir kuruştan olur mu?..»

Kadratın ne demek olduğunu bilmiyordu ya... Ne zararı var... Bütün mesele Tahsin'i içeriye sokmakta...

«Ver Nuri efendi bir bardak!» diye seslendi meyhaneciye... «Nerde patron varsa eşekler kovalasın!» dedi. Kendi şişesinden doldurdu bardağı, tokuşturdular:

«Şerefe! Bak! Ev sahibiyle daha bu sabah kavga ettim. Yüz lira zam yapmak istiyor. O istediği kadar zam yapsın, veren kim?»

Yeniden doldurdu:

«Ver Nuri efendi bir şişe daha!»

Tahsin lâfa karıştı:

«Bir şişe de bana ver! Herife dedim ki... Bırak şu satır hesabını da beni aylıkla al şu matbaaya, fazla istemem, kesintisiz dörtyüz lira... Ha? Çok mu? Haydi şerefe!»

«Şerefe! Ev sahibine dedim ki... Bak, dedim, daha şu eve gireli yıl olmadı be! Sen nasıl yüz kâğıt zam yaparsın? Başına öyle bir çorap örerim ki, sürüm sürüm süründürürüm mahkemelerde... Ankara'ya bir gitmeme bakar. Şerefe haydi!»

«Dört yüz lira ver de tepe tepe kullan beni dedim. Herif ne dese beğenirsin? Sen bu matbaaya aylıklı girecek kadar olmadın daha! Hangi sanatına güveniyorsun? Dün bir, bugün iki... Her gün akşamları saat beşte gelip onbire kadar çalışacaksın, satır hesabı... Onbir kadrat altmış para, yirmidört kadrat üç kuruş... Hani pazarlık etmesem canım yanmaz. Bu hafta hep onbir kadrattan çalıştım, bir hesap, tam otuz lira eksik... Hay tükürey im senin patron kere...»

«İç arkadaş, şerefe! Bunlarda din iman arama sen! Düşün bir kere. Ben iki yüz liradan girdim eve... Bir sene olmadan yüz lira zam... Bu para nasıl kazanılıyor?.. Sokaktan toplamıyoruz parayı...»

«Haydi şerefe... Bak Nuri efendi, bir şişe daha!.. Temiz müsvedde verse gam yemem... Ne kadar okunmaz yazı, pis müsvette varsa dayıyor önüme. Satır hesabı yazı dizen, hiç tashih toplar mı?.. Tashihini de ben topluyorum. Bu kadar insafsızlık nerede görülmüş, daktilo ile yazılmış müsvette verse saatte üçyüz satır vız gelir bana!»

Çenberlitaş Mebusu sormaktan kendini alamadı:

«Üçyüz satır mı? Bir saatte ha!.. Aşkolsun!..»

«Ne sandındı ya?.. Kendimi sıkarsam dörtyüz satır bile dizerim. İki senelik ustayım bugüne bugün!» Burdan çıkarsam istediğim gazetede yerim hazır! Şu var ki ayağımız alışmış bir kere...»

«Çıkacaksın arkadaş! Bu heriflere eyvallah ettin mi binerler dalına! Al atını diyeceksin, satmışım tımarını! Bak, Ali efendi bir şişe daha!»

«Durmam bu matbaada! Çalışılmaz bu adamla. Patron dediğin biraz haddini bilmeli! Ulan, neyine güveniyorsun! Patron olmuşsun da ne olmuş! Sen bakma bana Recepciğim! Bir sabır... İki sabır!... Haydi şerefe! Çıkacağım karşısına, utan be diyeceğim! Sen kimin sırtından kurdun bu matbaayı? Bir de kalkar otuz kâğıdıma kan doğrarsın ha!... Hiç mi vicdan yok sende! Çıkaracağım cebimden verdiği parayı, suratına fırlatıp atacağım. Al ulan, diyeceğim. Git, iki kadeh rakı çek şerefime! Aç köpek diyesi... İki gözüm şu bardağın içine aksın demezsem! Ver nüfus cüzdanımı, burada çalışan senden daha alçak olsun! Yeter be, biz de insanız!»

Tahsin, saat beşe doğru çıktı meyhaneden. Çenberlitaş'ı bir harmanladı, sonra tuttu matbaanın yolunu. Kahvenin önünden geçerken şekeri az bir kahve çekti canı, geç kalmaktan korktu, tam matbaanın kapısından girerken patronla burun buruna geldi, elinde tashih kolonları vardı Halit beyin:

«Gel!» dedi, «Görüşeceklerim var!»

Kolonları dayadı Tahsin'in burnuna:

«Nedir bunlar?» dedi, «Yanlıştan karınca duasına dönmüş! Bir tek temiz satır yok!»

Söyliyecek bir şey bulamadı:

«Yorgundum dün akşam...» diyebildi.

«Yorgunsan çalışma arkadaş! Aylıkçı değilsin ya!.. Bana mı garazin... Satır satır ödedim sana hesabı!.. Nedir bu kepazelik be!»

«Yeniden dizerim... Para da almam bu sefer!»

«Herifin işini geciktirdikten sonra para alsan ne olacak, almasan ne olacak?..»

«Kusura bakmayın oldu bir kere... Bir daha...»

«Anlaşıldı, yapamıyacağız seninle...»

«Çok dikkatli çalışırım bundan sonra...»

«Bu kadar, diyorum sana, anlamıyor musun? Nerden geldinse oraya!.. Yerine adam çalıştırıyorum!»

«Yapmayın Halit bey! Yalvarırım size!»

Kulak verdi, içerde Entertip çıtır çıtır çalışıyordu. Beyninden vurulmuşa döndü:

«Acıyın bana... Buradan çıkarsam nerede çalışırım ben?...»

«Nerede çalışırsan çalış... Onu da mı ben düşüneceğim?»

«Halit bey!..» diyebildi, «Ayaklarınızın altını öpeyim!..»

Onu dinlemiyordu Halit bey, odasına doğru yürüdü. Kapıyı yüzüne karşı kapadı... Yapılacak hiçbir şey yoktu artık. Çıktı matbaadan. Kendini Çenberlitaş'ın dibinde buldu. Farkında olmadan üç dört kere harmanladı Çenberlitaş'ı... Sonra adımları onu meyhaneye doğru götürdü. Çenberlitaş Mebusu istimi tutmuştu, onu görünce yüksek perdeden:

«Yaşa be Tahsin!» dedi, «İşte böyle olacak!.. Alıp ceketini çıkacaksın. Eyvallah etmiyeceksin bu namussuzlara... İş mi yok memlekette! Al atını diyeceksin, satmışım tımarını!»

Rıfat ILGAZ

Esnaf, belediye tarifesinin kaldırılmasını bekliyor... (Gazeteler)

YAZISIZ!

PİS BAŞVEZİR

BIYIKLARI dikilmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu Sultanın... Bar bar bağırıyor, sesi sarayın duvarlarında yankılanıyor, âciz kullarını tir tir titretiyordu.

Haklıydı Sultan... Gerçi Sultanların haksız oldukları şimdiye kadar görülmüş işitilmiş şeylerden değildir ama, bu sefer sahiden haklıydı.

Aman Allah!... Ne fısıldamıştı sadık adamlarından biri Sultanın kulağına:

— Devletlûm... demişti, sizin pek aziz, pek sevgili başveziriniz var ya...

— Eeeee... diye merakla doğrulmuştu Sultan... Pek hoşuna giderdi. Kulakları delik adamlarının yetiştirdikleri haberlere bayılırdı. Kolay değil, koskoca devletin umuru omuzları üzerindeydi. Nasıl kalkacak bu işin altından? Sadık kulları ona memleketin ve sarayın ahvâli hakkında bilgi vermezlerse, olan biteni nasıl anlayıp nasıl tedbir alacak?

Ve öğrenmişti. Meğer o pek kıymetli, pek tecrübeli, pek dirayetli, pek tedbirli, pek terbiyeli, pek azimli, ve daha birçok li, li, li sıfatlara ehil sandığı sevgili Başveziri iğrenilecek bir yaratıkmış...

Bir de koskoca mülkü bu herife emanet etmişti. Meğer bu herif ne kirli bir insanmış...

Zaten birkaç defa durumdan şüphelenir gibi olmuştu Sultan... Başvezir olacak köpek, devlet umurunu konuşmak için huzura girince, burnuna kerih bir koku gelir gibi olmuştu da, üstünde fazla durmamıştı.

Şimdi meydana çıkıyordu iş; sadık bendesi, Sultanın ayaklarına kapanıp:

— Devletlûm... demişti, Başvezir sultanımızın tahammül edemiyeceği kadar iğrenç ve kirli bir adamdır. Ömründe bir kerecik olsun ne su yüzü görmüştür, ne de sabun!...

Sultanın bunu duyunca beti benzi atmıştı. Bakındı namussuza! Bakındı ahlâksıza!... Bu kirli ellere bırakmıştı ha, memleketin bunca mâsum ve mazlum insanını!... Kimbilir ne dolaplar çeviriyordu bu aşağılık herif... Kokuşmuş bir Başvezir düşününüz. Bre bu herif abdest almadan mı kılıyordu namazını? Bu ne biçim müslümanlık?

Sultanın tepesi atmıştı. Ellerini çırptı. Koşuştular.

— Tez varın!.. diye buyurdu, tez varın o Başvezir olacak köpeği huzura getirin!

Koşuştular. Biraz sonra, Başvezir olacak namerdi huzura getirip attılar. Korkudan sakalı titriyordu Başvezirin... Sultan:

— Bre karpuz kafalı avanak!.. diye bağırdı, ben ki yedi cihanın haşmetlû sultanıyım, sen ki benim bir tanecik vezirim olacaksın... Hiç utanman yok mudur? Bu ne pislik! Bu ne kokmuşluk! Bu ne rezalet! Ben de, tebaamın mukadderatı temiz ellerdedir diye yastığa rahatça baş koyup uyurdum. Bre namert!... Namazını abdestsiz kılan Başvezirden ümmeti Muhammede ne bereket gelir?...

Başvezir kapanmış kalmıştı. Sultan:

— Tellâklar!.. diye seslendi. Derhal takunyalı, peştemallı, kıllı göğüslü, zebani gibi iki tellâk koşuştular.

— Tez bu iğrenç herifi alın!...diye buyurdu Sultan, hamama varın temizleyinceye kadar keseleyin.

Tellâklar burun deliklerini kapayıp, Başvezirin kollarına girdiler. Bu pis herifin karşısında mı iki büklüm oluyorlardı şimdiye kadar? Bu pis herif, bu koskoca mülkü idare ediyordu ha!...

Hamama girip göbek taşına attılar Başveziri... Kese ile sabunu kavradılar...

★

Yalnız kalınca düşünmeğe başladı Sultan... Ne olursa olsun, ne kadar pis olursa olsun, ne kadar kirli olursa olsun, şu Başvezirin kendisini rahat ettirdiği bir gerçekti. Ali'nin külâhını Veliye, Velininkini Ali'ye giydirir... Gene de durumu idare ederdi. Sultan onun sayesinde hareminde yan gelir yatar, huri gibi kızlarla muhabbet eder, yer içer, gönül şarabının sarhoşluğunda gününü gün ve gecelerini gece ederdi.

Düşündükçe yumuşuyordu Sultan... Nasıl olsa temizlenecekti Başvezir. Tövbe ettirir, gene umuru devletin başına getirirdi. Ne olacaktı ki... Hiddeti suya sokulmuş kolalı gömlek gibi yumuşuyordu Sultanın... El çırptı:

— Tellâklara duyurun. Getirsinler Başvezirimi!.. dedi.

Koşuştular. Tellâklara duyurdular. Tellâklar huzura geldiler. Yanlarında Başvezir yoktu. Halleri de bir tuhaftı.

— Bre köpekler!.. diye hiddetlendi Sultan, hani benim Başvezirim? Tellâklar diz çöküp aman dilediler:

— Affet bizi Sultanım... dediler, Başveziriniz...

— Bre çabuk söyleyin! Ne oldu Başvezirim?

— Haşmetlû Sultanım... diye kekeledi tellâklardan biri, Başvezir hazretlerini göbek taşına yatırıp keselemeğe başladık... Sözümüz meclisten dışarı, bir kir... Bir kir...

— Bre sonra?

— Bir kir... Bir kir... Bir kir... Başvezir gittikçe ufalmağa başladı. Kirler çıktıkça ufaldı, biz keseledikçe küçüldü...

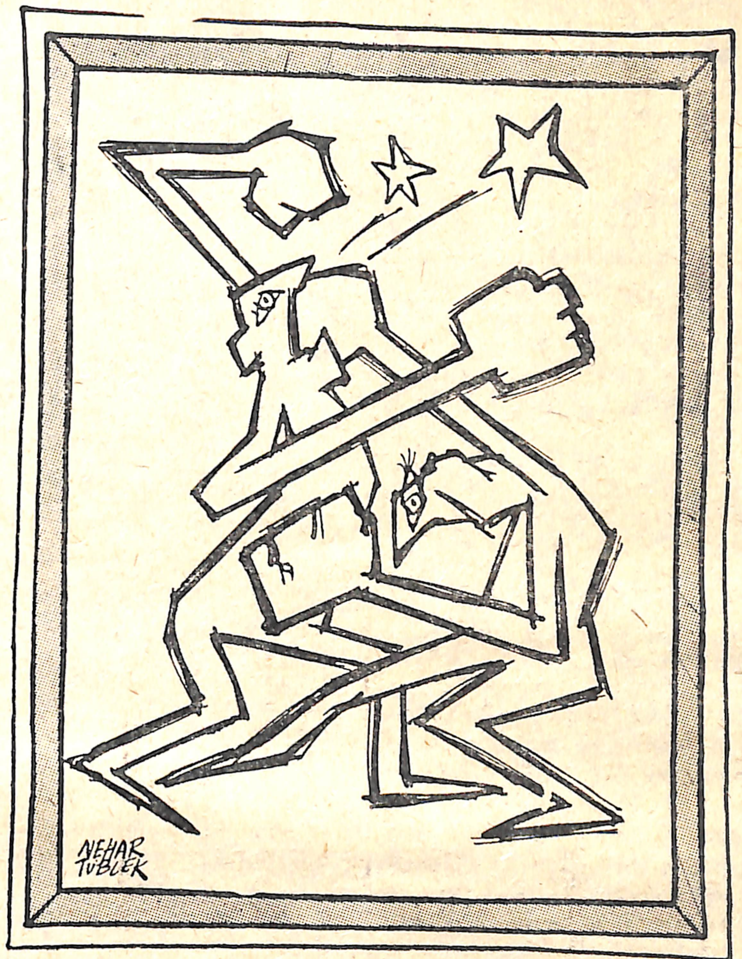
Sultan ağzı açık:

— Bre sonra... diye sabırsızlandı.

— Çok kirli imiş Başvezir hazretleri Sultanım... Safi kirmiş... Keseledikçe elimizde küçüldü... Küçüldü... Ve bitti...

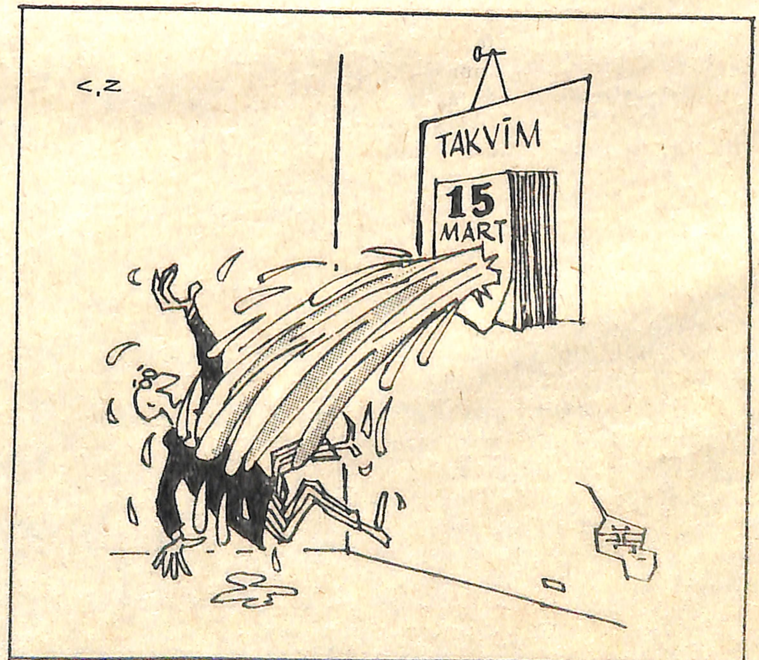
Sultan tellâkları zindana attırdı .Kirli Başvezirin nârına yanıp, bir daha ne kadar kirli olursa olsun hiçbir Başvezirini temizlememeğe karar verdi.

Güzel Sanatlar Akademisi Balosunda kavga çıktı... (Gazeteler)

«Güzel sanat!»

15 Martta suya zam yapıldı. (Gazeteler)

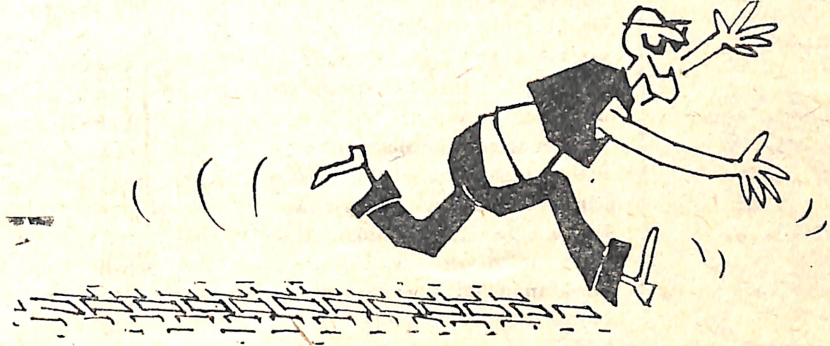

Su koyuverdi!

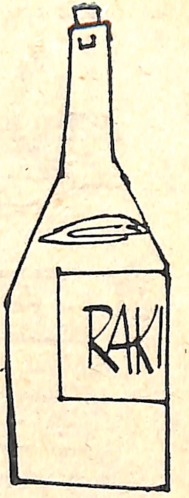

1

2

— Hey anam, heeey!

Trafik

Belediyemiz, affedersiniz, işkembeden bir kararla, geçen hafta İstanbul'un trafiğini altüst etti. Binlerce... Ne binlercesi? On binlerce... ne on binlercesi? Yüz binlerce vatandaş şehrin fakir bölgelerinde küme küme, kuyruk kuyruk taşıt beklediler. Memur vazifeye, öğrenci okuluna esnaf dükkânına, işçi fabrikasına, tezgâhına gidemedi.

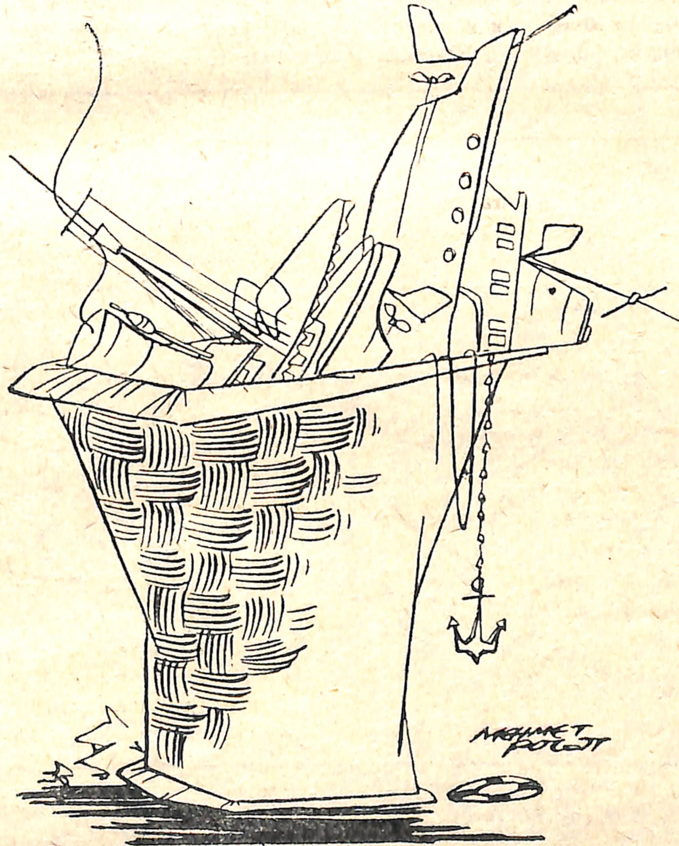
Neden mi?.. Sadece, ama sadece bilgisizlikten! Çünkü... Evet efendim, çünkü İ.E.T.T. idaresi, bilgili, tecrübeli insanların çoğunu, cart curt emirlerle çoktaaaan yürütülmüştür!

Eh, olacağı bu elbet. Taşıtları yürütmek, memurları yürütmek kadar kolay değil ki!

Hey gidi dünya heeeeey!.. Milletler, fezada trafiği düzenlediler, dünya çevresinde rahat rahat dolaşıyorlar. Biz daha İstanbul içinde yolcu taşıyamıyoruz.

Türkiye, son yirmi yıl içinde hem ileri gitmiştir, hem geri: İdare edilenler ilerlerken, idare edenler gerilediler!

Denizcilik Bankasının yeni aldığı Şehir hattı vapurları bozuldu..
(Gazeteler)

YAZISIZ!

Beklediğimiz!

Her gün gazetelerde biribirine benzer haberler: «Amerika yardım teşkilâtından beş kişilik bir heyet geliyor».. «Para fonu yardım uzmanları Mart ortasında memleketimize gelecekler»...

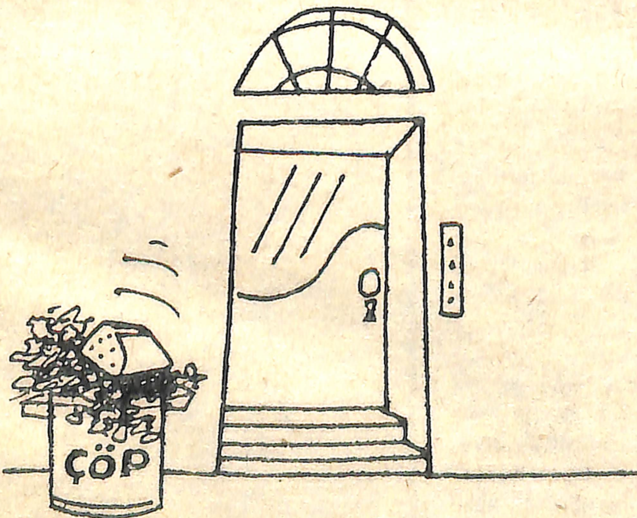
Bütün gelenlere, gelecek olanlara teşekkürler ederiz. Hoş geldiler, canları isterse yine buyursunlar... Ancak bizim beklediğimizle gelenler arasında bir fark var: Biz yardım bekliyoruz. Onlar yardım heyeti gönderiyorlar!

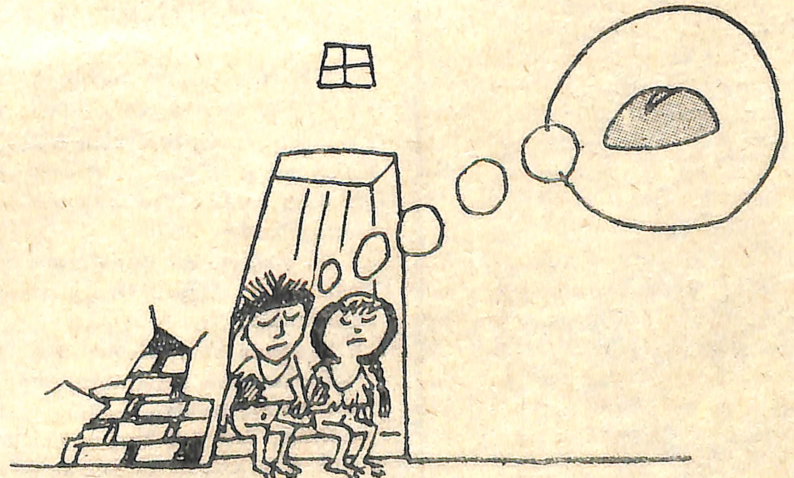
Tarla

Yurdumuzda bir çok tarlalar sürülmüyor, ekilmiyor, biçilmiyor. Çift bozanların çoğu tarlayı bırakmış, başka işler peşinde....

Bayram öncesinde Milliyet gazetesinde Urfadan çekilmiş bir özel telgraf okuduk: «Suruç ilçesinin Cengilli köyünden iki vatandaş, Suriye sınırını geçmek isterleken, mayın tarlasına düşüp parçalanmışlar!»

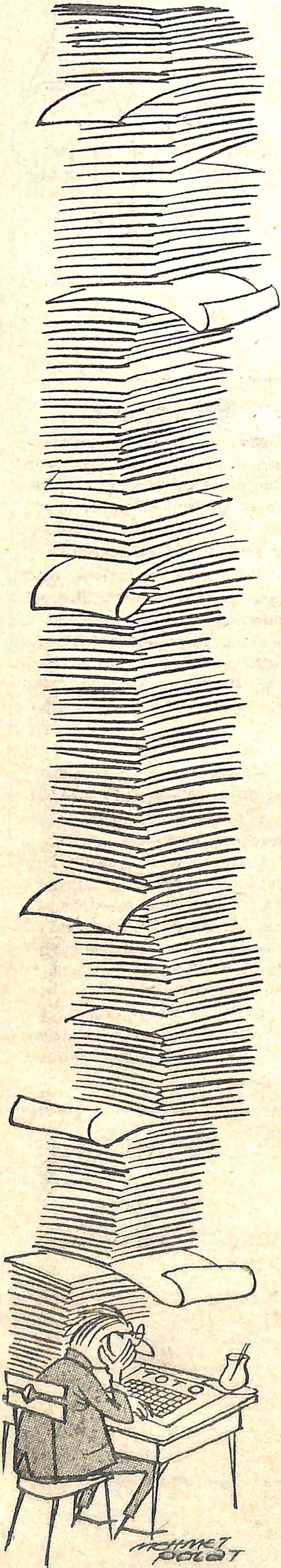
Görüyorsunuz ya, buğday tarlasında ekmeğimizi arayacağımıza, mayın tarlasında ecelimizi arıyoruz!

Kapılarımızın önündekiler!

Memurlar verimli çalışmıyorlar
(Gazeteler)

YAZISIZ

Atsızın mektubu

Gazeteler, Nihal Atsız'ın oğlu Yağmur'a yazdığı bir mektubu yaydılar. Üzerindeki tarih 4 mayıs 1941... O zaman Yağmur on sekiz aylıkmış. Demek şimdi yirmi buçuk yaşında!

Bu mektup, bir nasihat ve bir vasiyet mektubudur. Atsız, o günlerde kendisi için darağacından başka ceza düşünmüyor. Allah uzun ömür versin, hâlâ hayattadır maşallah... Epeyce vesveseli hayali varmış üstadın!

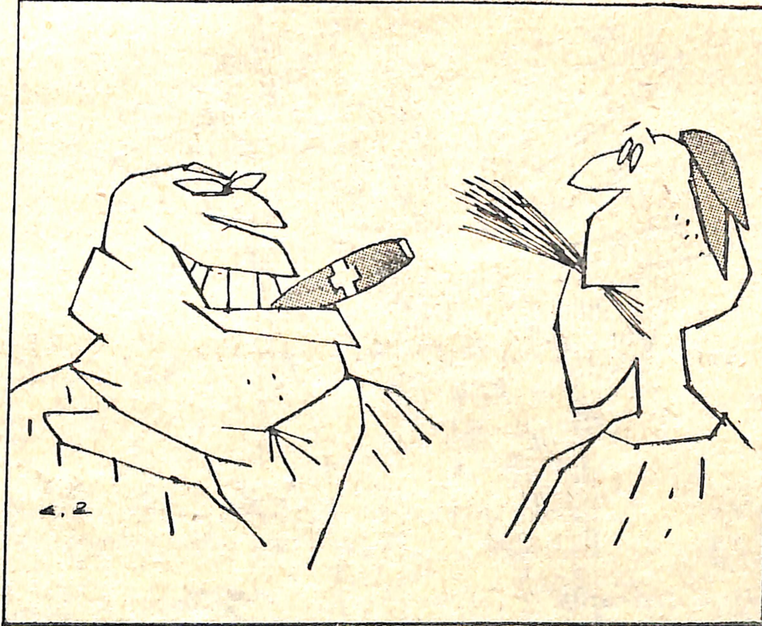
Mektupta, oğluna Türkiye'nin dış düşmanlarını tanıtan Atsız, şu isimleri saymaktadır:

«Ruslar, Çinliler, Acemler, Yunanlılar...» bunlar, yurdumuzun eski, tarihî düşmanlarıymış. Bir de yeni düşmanları var. Onlar daha çok: «Bulgarlar, Almanlar, İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar, Araplar, Sırplar, Hırvatlar, İspanyollar, Portekizler, Romenler...»

Hızını alamıyan Atsız, bakmış ki, yeryüzünde unuttuğu birkaç millet daha var, haydi oldu olacak deyip onları da yarınki düşmanlarımız listesine koyuvermiş: «Japonlar, Afgganlılar, Amerikalılar!..»

Kim derdi ki bu 1941 tarihli mektup, yirmi yıl sonra, Türkiye, buğday açığından bütçe açığına kadar bütün eksiklerini dostu ve müttefiki Amerika'dan elde ettiği günlerde yayınlanacak ve... yalanlanacak!

İç düşmanlarımıza gelince.... Aman onları saymayım: Gece yatakta kendi kendinizden kuşkulanır kendi kendinizden korkarsınız!

Doğuda ot yiyen insanlar var! (Gazeteler)

Politika ve Kardeşlik

7 Mart, çarşamba günkü «Yeni İstanbul» gazetesinin birinci sayfasında, çerçeve içine alınmış şu şikâyet vardı:

«Gazetemize kâğıt vermiyorlar!»

Korku ve kuşku ile elimizdeki gazetenin adına ve tarihine bir daha baktık: Yeni İstanbul.. Günlerden çarşamba, aylardan Mart, yıllardan 1962!..

Bu şikâyete eskiden de rastlardık değil mi?.. Meselâ Vatan sayfalarında.. Meselâ Dünya sayfalarında.. Meselâ Yeni Sabah sayfalarında!

Şimdi de Yeni İstanbul sayfalarında rastlıyoruz.

Kuzum, kim keser, kim zorluk çıkarır, kim vermez gazetelerin bu kâğıtlarını?..

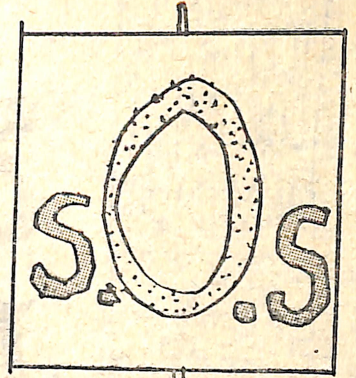
Basın, Yayın ve Turizm Bakanı bu acaip işe ne diyor diyecektik ama, ona da dilimiz varmıyor... Malûm ya, sayın Kâmuran Evliyaoğlu, Yeni İstanbul sahibi Gökhan Evliyaoğlu'nun ağabeysidir.

Bu durum karşısında, aklımıza şair Eşref'in bir beyti geldi:

Kardeşi kardeşten ettik, vâlidi evlâââttan,
Ey siyaset, söyle: Farkın var mıdır cellâââttan!

Başka ne diyebilirsiniz?

Simite beş kuruş zam yapıldı

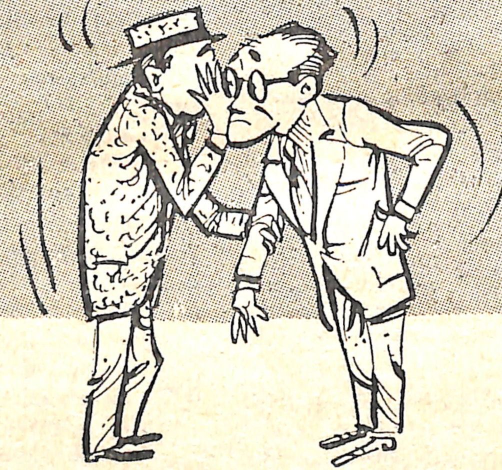

S. O. S.

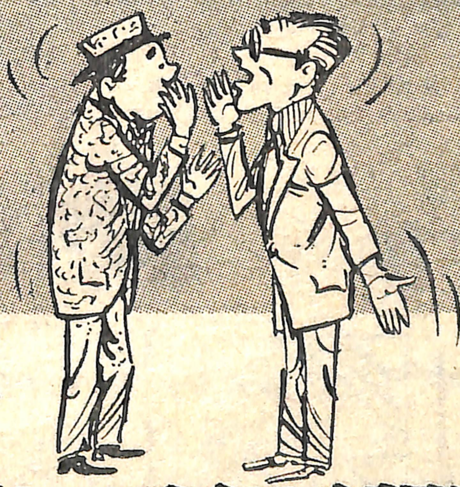

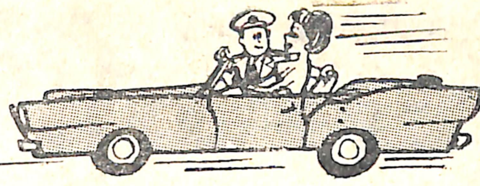

İKİ GAZETECİ!

Pembe ÇAMAŞIR

Çeviren: Semiramis Aydınlık

Kaptan Burke'i Çine tayin ettikleri zaman en çok üzülenlerden biri de, ben olmuştum. Ne yazık ki, yaptığım müracaat «... Teğmen Lederer'in Çin'e gidebilmek için daha bir müddet talim ve terbiyeye ihtiyacı vardır...» kaydiyle geri çevrildi.

Yerine gelmiş olan Captain Poindexter ise, Burke'in aksine durmadan bağırıp çağıran, kocaman gövdeli, ufak kafalı, gemideki her işe burnunu sokan, sevimsiz bir adamdı. Çok cahil olduğu halde kendini her konuda; felsefe, san'at, politika seks ve askerlikte müthiş bilgiç sanıyordu. Bunu en iyi belirteceği yer, bütün subayların hazır bulunduğu yemek salonu olduğu için, oraya inmeden önce, bilhassa ansiklopedi karıştırıyordu. Bir müddet onun zırvalarını dinledik; fakat artık pek çekilmez hal almıştı ve ben kendisini ufak ufak bozmaya başlamıştım. Kafası, aslında çok yavaş işlediği için, Poindexter'i şaşırtmak kolay oluyordu.

Meselâ bir gün sofrada «Max Store'un kitabında belirttiğine göre, Amerikalılar, Çinlilerden çok daha iyi çiftçidirler» demesi üzerine; «Kaptan; diye itiraz ettim. Korkarım ki, o kitapta böyle bir söz yoktur; ve Max Store hayatında bir tek Çinli görmemiştir.»

Bu son müdahalem üzerine kaptan, bir bomba gibi patladı:

— Lederer, sizin bu terbiyesiz ve üste gerekli saygıdan yoksun konuşma tarzınızdan bıktım. Bir da ha bu masada ağzınızı açıp konuşmıyacaksınız; bu bir komuttur.

— Başüstüne kaptan!

Önce hafiften aldığım bu emrin ne kadar ciddi verilmiş olduğunu anladım; ertesi gün ilk ağzımı açışımda kaptan beni iki gün katıksız kamarama hapsettiriverdi. Bunu takiben de hakkımda Çin'e tayinimi ümitsiz hale sokan bir rapor yazıp kumandanlığa gönderdi.

Bu zecri tedbirler beni biraz düşünmeğe sevketti; adamcağıza hak vermiyor değildim; az bozmamıştım onu zabitanın önünde. Ne de olsa kocaman kaptandı!.. Durumu düzeltmek için ilk iznimde bir «Dost kazanma sanatı» kitabı satın aldım ve iki gün dikkatle okudum. Faydalı olmadı değil; kaptanla aramızı düzeltebilecek bir yol çizdim kendime: Önce ondan çok şahsî bir işim için fikir soracak, sonra bir münakaşada beni altetme fırsatını ona verecektim. Bu iki yolun asla şaşmadığını ve karşınızdakinin dostluğunu size kazandıracağını kitap söylüyordu. Kaptanın en çok ilgi duyduğu, helecana geldiği konular kadın konuları idi.

O günlerde benim başımdan tuhaf bir olay geçmişti; üç kadınla gittiğim bir gece kulübünde kadınlardan birinin jüponunun sarktığını görünce, kendisine:

— İç eteğiniz görünüyor, demiştim...

Diğer kadınları kıskandığı için midir, neden bilmem, kadın bu lâfıma fena halde sinirlendi ve çıkıp gitti. Kaptana bunu anlatmağa karar vermiştim.

Ertesi sabah, kahvaltıda kaptanın yanında idim. İkinci sütlü kahvesini yudumlarken, yavaşça kulağına doğru eğildim ve çekingen bir sesle:

— Kaptan dedim; müsaade ederseniz şahsî bir mesele hakkında fikrinizi soracaktım?..

Uzun bir sessizlik oldu; kaptanın beni tekrar iki günlük katıksız hapse göndereceğini beklemeğe başlamıştım ki:

— Derdin nedir? diye lütfen sordu.

Derhal gözlerimi önüme indirip utana, sıkıla:

— Sör; dedim, dün akşam dansa gitmiştim; oradaki kızlardan birinin iç etekliğinin saktığını farkettim ve...

— İç etekliği mi? diye gürledi kaptan; yanılmıyorsam iç eteklği dediniz değil mi?

— Evet Sör!

Fincanı masaya bıraktı, hafifçe geriye çekildi ve âdeta hastalık görmüş gibi bir müddet beni seyrettikten sonra:

— İç eteklği ha! diye tekrarladı; kadınlar 50 senedir artık iç eteklği giymiyorlar oğlum; kombinezon diyecektin.

Ben hiç ses çıkarmadan önüme bakıyordum:

— Hay Allah! diye başını iki yana salladı ve söyle bakalım, dedi, iç eteklği ile kombinezon arasında ne fark vardır?

— Bilmiyorum kaptan!

— Benim gemimde bukadar salak subaylar var demek ha!

Kaptan konuya iyice ısınmıştı artık:

— Sütyen nedir biliyor musun?

— Maalesef Sör!

— Jartiyer?

— Hayır!.

— Jüpon?

— Bilmiyorum Sör!

— Böyle aptal bir subay benim gemimde....

Kaptan tam istediğim kıvama gelmişti; kendine bir sütlü kahve daha söyledi. O genele kadar beni baştan aşağı süzüp sordu:

— Amerika Deniz Kanununun 912 nci maddesi ne der bilir misin Lederer? Bir kaptan mürettebatının her türlü yetişmesinden sorumludur. Ben sana bu maddeyi tatbik edeceğim.

— Sağ olun!

— Görüyorum ki, kadınlar konusunda süt kuzusunun! İç etekliği... (burada kahkahalar atmağa başladı). Oğlum, sen galiba büyük annenden başka kadın görmemişsin...

— Galiba Sör!

— Yaşın kaç?

— Yirmi altı Sör!

— Hele iç çamaşırları hakkında korkunç derecede cahilsin. İyi bir deniz subayı sade gemi idaresini değil, kadınları idareyi de ayni derecede bilmelidir. Emrimi dinle Lederer: Bu hafta sonu tatilini bir kadınla geçireceksin...

Ben biraz sırıtarak:

— Başüstüne Sör! dedim.

— Gülünecek bir şey yok teğmen; askerî bir komut dinliyorsunuz. Pazartesi sabahı buraya beraberinizde kadının külotunu getireceksiniz. Külot nedir biliyor musunuz?

— Evet Sör, onu biliyorum!

— Pekâlâ; ilk izinde emrim tatbik edilsin...

İri kahkahalar atarak masadan kalktı.

★

Ertesi gün Cumartesi idi. Karaya çıkınca, evli bir arkadaş buldum, meseleyi ona anlattım ve karısının yardımını istedim. Bana ucuz cinsinden dantelli, farbelalı, pembe bir kadın külotu getirdi. Bu iş hallolmuştu, gidip eğlenebilirdim. Fakat ertesi pazar günü meseleyi kafamda evirdim çevirdim; oyun fazla ileri gitmişti. Pazartesi sabahı diğer subayların arasında külotu çıkarıp göstermek ebediyen onlara alay konusu olmak demekti. Kaptanın evine külotu götürüp teslim etmeği düşündüm ve telefon ettim. Telefona karısı çıktı ve kaptanın bir gün önceden balığa gittiğini söyledi:

— Eğer bir yardımım olursa, bana söyleyin, istediğinizi, dedi.

— Mühim değil, diye cevap verdim.

Biraz havadan sudan konuştuk; ben kaptana yaranmak için her türlü hizmeti göze almıştım. Pazar gününü yalnız geçiren karısını sinemaya davet etsem memnun olur diye düşündüm ve Mrs. Poindester'e bir açık hava sinemasına gitmek isteyip

— Hiç bir şeyiniz yok!...
— Hıh... Asıl sizin hiç bir şeyiniz yok!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Paris

Jim Gittleson Paris'e yaptığı uzun bir seyahatten dönmüştü. Arkadaşı sordu:

— Nasıl, Paris'i beğendin mi?

— Fevkalâde; yalnız ben bu seyahati yirmi sene önce yapmış olmak isterdim!..

— Paris, hakikî Parisken değil mi?

— Hayır, Jim Gittleson, hakikî Jim Gittleson'ken...

Borç

Kredi alma bürosuna müracaat etti:

— Bin dolar ödünç istiyorum!

Büro başkanı sordu:

— Bu para ile ne yapacaksınız?

Cevap şu oldu:

— Borçlarımı ödeyeceğim!..

Geç

Öğretmen sınıfa yarım saat geç gelen öğrenciye sordu:

— Bu sabah neden bu kadar geç kaldınız?

Öğrenci açıkladı:

— Efendim bu sabah diş macunu tüpünü o kadar fazla sıkmışım ki çıkan diş macununu tekrar tüpe sokmak yarım saatimi aldı.

Kocaman Lâflar

Bir aile münakaşasında her iki tarafı da iyice dinleyen kimse, ekseri bitişik komşudur.

★

Bugünün işini dünün metodlarıyla yapmağa kalkarsanız, yarın işinizde olamazsınız.

★

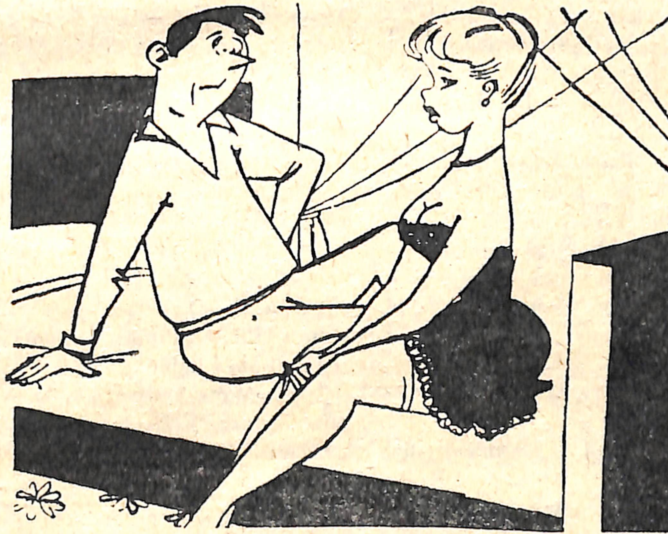
Bugünün unutulan adamı: Dünkü gazeteye ilân vermeyi unutan adamdır.

★

Altı çocuğu olan kimse altı milyonu olandan daha iyidir; zira altı çocuğu olan artık daha fazlasını istemez.

★

Yeni gelin olan bugünün kızlarına, düğün geceleri için bilgi vermek, bir balığa banyo yaptırmaya benzer...

— Hayatımız monoton geçiyor, hiç kavga ettiğimiz yok!...

Bu Durumda...

Bundan otuz, kırk sene önce trenler henüz çok ağır giderlerken Dallas'a gitmekte olan katarın yolcularından bir kadının sancısı tuttu ve diğer yolcuların da yardımı ile tosun gibi bir oğlan doğurdu. Kompartmanlardan birinde istirahat etmekte olan lohusayı kondüktör ziyarete geldi ve biraz çıkışarak:

— Madam, dedi; mademki bu durumda idiniz trene binmemeliydiniz!...

Kadın öfkeyle cevap verdi:

— Rica ederim bilmeden konuşmayın; ben treninize bindiğim zaman bu durumda değildim ki...

Yeni doktor

Kasabaya yeni yerleşip muayenehane açan genç doktor hevesle tabelâsını çiviliyordu. Kasabanın ihtiyarlarından biri geldi ve doktoru bir müddet seyrettikten sonra:

— Bana bakın doktor bey; bu havalide pek fazla para kazanacağınızı ummayın; zira sizden evvelki doktor açlıktan ölene kadar biz kasabaya mezarlık bile yapmamıştık.

---

istemediğini sordum. Kadıncağız der hal kabul etti.

Dokuzda gidip araba ile kendi sini aldım.

Beraber, eğlenceli bir film seyrettik. Dönüşte hava açık, güzel ve mehtaplı olduğu için sahil yolundan dolaşarak kendisini eve getirdim ve:

— Acaba dedim; kaptan eve dönmüş müdür?

— Dönmez, dedi kadıncağız; balık avından sonra doğru gemiye gidecekti.

Anlaşılıyordu ki, pembe çamaşırı gemide ortaya çıkarmağa mecburdum...

Ertesi sabah koltuğumun altında kıymetli paketim, düşüne taşına gemiye gelmiştim ki, nöbetçi subay beni karşıladı:

— Nerdesin dedi, kaptan salonda seni bekliyor'

Komşu gemilerdeki bütün subayları da topladı, hikâyeyi onlara da anlattı. Çabuk ol; iş başı düdüğüne 15 dakika kaldı.

Felâket! Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Salona girdim; nöbetçi subay mübalâğa etmemişti, herkes oradaydı. Bir selâm çaktım. Kaptan sordu:

— Emrimi yerine getirdin mi Lederer?

Paketi uzattım. Açtı içinden şatafatlı pembe külot çıktı. Kaptan son derece memnun:

— Centlmenler dedi; teğmen Lederer'in emrimi böyle mükemmel bir şekilde ifa edişine çok memnunum. Cesareti, kahramanlığı ve ince zevki tebrike şayandır. Şimdi bize bu ganimeti nasıl ele geçirdiğini anlatacak. Anlat Lederer, en başından başla...

— Evet, konuşsun, konuşsun!...

Alkışlar, bağırmalar!.. Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Bu hiç hesapta yoktu işte...

— Haydi başlasana!..

— Anlatacak bir şey yok Sör! Sadece emirlerinizi yerine getirdim...

Komşu gemilerden birinin kaptanı seslendi:

— İstediğin zaman terfian benim gemime geç Lederer!..

— Haydi anlatsana; tekniğini merak ediyoruz!

Çare yoktu. Kaptana baktım; bekliyordu:

— Pekâlâ dedim; mademki ısrar ediyorsunuz; dün akşam sahil yolundan kız arkadaşımla beraber geri dönüyorduk; büyük bir ay vardı ve hafif bir rüzgâr onun saçlarını dağıtıyordu...

— Bunları geç; sadede gel!

— Kızın telefonu kaçtı Lederer?

— Bırakın anlatsın yahu!..

Bu şekilde uzaması işime geliyordu, zira iş başı düdüğüne beş dakika kalmıştı. Beş dakika daha oyalıyabilseydim:

— Sonra kıza dönüp «Durup biraz mehtabı seyretsek» dedim. Durduk. Mehtap hakikaten çok güzeldi. Elini tuttum «ah, dedi bu sahil yolunun manzarası hiç bir yerde yoktur» yavaşça yanına sokuldum. Mehtap sanki bir ışık yağmuru ile bizi yıkıyordu...

Kaptan dayanamadı:

— Romantik tarafları geç Lederer!

Ben, gözüm saatte yeniden başladım:

— Sahil yolu o akşam çok tenha idi...

Birden kapıya vuruldu. Ben ümitle sustum. İçeri ikinci kaptan girdi; toplantıdan haberi yoktu ve gemiye yeni dönüyordu galiba. Kalabalığı ve orta yerde beni görünce, selâm verdi ve:

— Günaydın Lederer dedi; dün akşam seni gördüm, sahil yolunda.... Yanındaki kaptanın karısı değil miydi kuzum?

Birden oda döndü döndü ve başıma yıkıldı; ikinci kaptan cevap bekliyordu:

— Evet Sör; dedim. Mrs. Pondexter'di.

Kaptan birkaç kere ağzını açtı fakat hiç bir şey söyliyemedi.

Ortalıkta fena bir sessizlik olmuştu. Yavaş yavaş herkes birer bahane bularak salonu boşalttı.

★

Bir iki gün sonra, kaptan beni odasına çağırdı:

— Siz hâlâ Çin'e gitmek istiyor musunuz Lederer?

— Evet Sör!

— Bir rapor yazacağım da...

Ertesi pazartesi Çin'e üstteğmen olarak tayin edildiğim emri geldi ve kimseyle vedalaşmadan gemiyi terkettim.

Semiramis AYDINLIK

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 16 —

Eve bir dönüş dönüyoruz ki...

Başka çare var mıydı?... Hala hanım, farkına varsın da Ömer beye fitlesin; Ömer bey de altı patları çekip üzerime yürüsün...»

Bu masalın alt tarafını bilmiyorum. Kanarya söylerken,, her halde dalıp uyumuşum...

5 MAYIS

Şaştım!... Şaştım!... Rüyamda görsem inanmazdım. Vallahi olur şey değil!... Baksanıza işe...

Gece yarısındanberi düşünüyorum, bir türlü inanamıyorum; lâtife ediyorlar, yalan söylüyorlar gibi geliyor.

Hayret!..

Tayfur Şani bey, Topaç Mollanın kızını alıyormuş. O dana kafa, pat burun, bastı bacak kızı; o oturmasını bile bilmiyen kukulyacıyı; beygir kadarken, faytonun karşısında, horoz şekeri yiyen budalayı...

Doğrusu, Tayfur beyefendiye hiç diyecek yok; aşkolsun, aferim!..

Sani paşazadenin bu kadar âdi ruhlu olduğu, hatır ve hayalime gelmezdi. Onu tabiat sahibi bir bey zannederdim. Tu, yazıklar olsun!..

Nazarımdan öyle bir düşüş düştü ki, sanki minarenin tepesinden yuvarlanmış ta hurdahaş olmuş gibi..

Buz kesildim. Tayfur, gözümün önüne geldikçe, tüylerim ürperiyor, diken diken oluyor.

Ne denir? Ayağının pabucunu giyerse kabahat kimin?

Amma ben, onun ne ağız kullanacağını biliyorum.

Paşa babamla validem ısrar ettiler diyecek. (Sultan vermek teklif ediyorlar; başına buyruk büyüdüğün için sultanla sen yapamazsın, şu toy kızcağızı alıverelim de gene gez, toz) dediler yalanını uyduracak.

İstediği kadar kabahatı üstünden atsın, gene suçlu, gene kabahatlı.

Bu haberi, enişte bey getirmişti. Elime, düğün biletiyle 20 lira da sıkıştırdı.

Enişte, dün, hani birden fırladıydı (Haydarpaşada, bilmem hangi paşa ile buluşacağım) dediydi.

Doğru, Molla beyin Erenköyündeki köşkünde soluğu almış.

Gece yarısı, tokmağın vuruluşundan sıçramıştım. Pencereden eniştenin sesini işitince, kapıyı açmağa ben mecbur kalmıştım. Allah selâmet versin, ne Ayşe hanım, ne Agavni, bir defa uyudular mı, top patlasa uyanmazlar.

Enişte:

— Haydi gülüm, şimdilik şunları al da rahat rahat uyu. Tâ Erenköyünden yayan geliyorum, ayakta duracak takatım yok, yarın hepsini ber tafsil hikâye ederim! diyerek 20 lira ile bileti elime sıkıştırmış, yatağına koşmuştu.

Sabaha kadar iki kirpiğim birbirine kavuşmadı.

Tayfur, bu derece bayağı imiş te neden anlamamışım, ben bu kadar ahmak mı imişim? diye hırsımdan çatlıyordum.

Topaç Molladan başımıza gelecekleri de düşündüm. Onun için de ayrıca uykum kaçtı.

Sabahleyin biraz dalmışım.

Sofada, eniştenin gıcır gıcır potinleri, Kanaryanın öksürüğü, Agavninin çenesi...

Başım kazan. Uyanık yatıp kendimi dinliyeceğime, iki lâkırdı etmek daha muvafıktı.

— Uyumuyorum, gelsenize! diye seslendim.

Üçü de neşeli neşeli girdiler.

Ayşe hanımın, daha kapı eşiğinde, ilk sözü:

— Oku bakayım, Razzakizade Narçin beyefendi hasır eskilerinin düğün bilâtını...

Enişte bey, dilini damağına yapıştıra yapıştıra:

— Hemşire, tatlı bahislerimiz varken şu dondurma kutusu çapkının lâfını kapat, yahu...

Agavni:

— Kâğıdı oku da tüylerimiz tam tamamına kazık olsun, hergeleye son numarayı verelim.

Duhuliye kartı görülecek şey; o kadar mahalle varî ki. Sanki yeryüzünde renk kalmamış gibi, samani. Köşesinde bir gelincik, arkasında bir armai osmanî resmi. Ekşi ekşi, tefarik lâvantasına da bulamışlar. İnsan eline alırken, gönlüne bulantı çöküyor.

Kartta aynen şu yazılı:

(Meclisi hası vükelâya memur vüzerayi benamdan devletlû Şani paşa hazretlerinin mahdumu, Babıâli İstişare odası muavinlerinden saadetlû Tayfur Şani beyefendiyle, Suduru uzzamdan Useyrî zade semahatlû Dânâ efendizade, İstanbul payelilerinden faziletlû Haşmet Molla beyefendinin kerimei iffetvesimeleri hanımefendinin, mahı halin on dördüncü perşembe günü, Kızıltoprakta, Kuyubaşında kâin Şani paşa hazretlerinin köşklerinde, icra edilecek olan velime cemiyetlerine mahsus dühuliye varakasıdır.)

Ayşe hanım, avucunu kulağına siper ederek dinlerken, (pek farisî olduğu için anlıyamıyorum. Şunun kısacası, düğüne buyurun demek değil mi?) diyor, Agavni de: (Bir kariyle bir koca, dırdır eder her geceye girişecekler, alamod, tellâl bağırıyorlar!) diye ellerini birbirine vuruyordu.

Kanarya, bilat nereden çıktı diye merakta. Daha 20 liradan haberi yok.

Enişte: (Şöyle hep oturun, lâfımı kesmeyin, birbir anlatacağım) deyip mindere bağdaş kurdu. Ayşe hanım, yerinde duramayıp soruyor:

— Ayol meraktan çatlıyacağım. Bu bilat gökten mi indi, yoksa iyi saatte olsunlardan mı geldi?

20 lirayı duyar duymaz, büsbütün fitili aldı.

Agavni diyor ki:

— Nene gerek?.. İkisi de, nerede kanatlandıysa kanatlanmış, pırr edip gelmiş. Bileti çantaya, altınları torbaya atmağa bakın...

Topaç Molla beyden olduğunu duyar duymaz, Kanarya, Agavni, bir ağızdan: (Etme Allasen!) diye haykırdılar.

Enişte, baştan aşağı anlatmağa başladı:

— Dün gece, Molla beyden gördüğüm hüsnü kabulün, izzet ve ikramın derecesini sormayın. Dil ile tarif mümkün değildir... Gece yarısına kadar, karşı karşıya oturduk, geç vakitlere kadar içki içtik. Acele etmeyin, birbir nakledeceğim.

«Trenden çıktım; tam köşkün kapısına geldim. İçeride köpek, möpek varsa diye bakınıyorum. Molla bey, bahçede, güllerin kurtlarını kesiyormuş. Malûm a, çiçeğe merakı vardır. Ben onu görmeden, o beni görmüş. (Hazret, buyursanıza!» diye bir nida...

«Sarmaş dolaş olduk. Adamcağız memnuniyetinden, yüzümü değil, handise eteklerimi öpecek...

«Aman mirim, beni yerlere geçiriyorsun diyorum, o gene aldırış etmiyor...

«Kameriyeye oturduk. Hoşbeş derken, bir ağa gelip buyurun! dedi. Köşke girdik...

«Üstü lebalep bir masa... Aman Kanaryacığım, ağzına lâyık, ne mezeler, ne mezeler... Taratorundan, siyah havyarından tut ta balık yumurtasına kadar...

Rakıyı hiç sorma. Âlâ kayık düzü. Ağzına al, abıhayat gibi insin.

Agavni, coşarak haykırdı:

— Bizsiz içtiğin için iki dudağında 40 uçuk çıksın, e mi!...

Enişte devamda:

— Dişimi sıkıp daha manahnüfihe girişmiyorum...

Beş altı tane yuvarladım. Molla bey, aşka gelmişti; tam sırasıydı. Yavaşçacık kulağına yanaştım, meseleyi çıtlattım...

«Nasıl açtın?» diye hiç sormayın... Kaçın kurası herif ne söyliyeceğini bilmez mi?..

«Aman efendim aman!... Yerinden hoplamalar, sıçramalar, (var ol hazret!) diye alnımdan, yanaklarımdan öpmeler. Uzuneşek oynuyormuş gibi kendini havaya verip verip zıplıyor; alnımı bırakıyor yanağımı, yanağımı bırakıyor çenemi, çenemi bırakıyor ağzımı...

«Derhal elini çırparak fonografı emretti; Yakominin çifte tellisini koyourttu; başladı, şıkır da şıkır, parmaklarını şıkırdatmağa...

«Şişeler gidip geliyor, mezeler tazeleniyor...

«Uzatmıyalım, gece horozları öterken (yemeğe buyurun!) dediler. Ne yemekler, ne yemekler!... Galetalı külbastıdan tut da, nemse böreği, hurma tatlısı, amberbû pilâvı, dibi tutmuş mahallebi...

«İkram, iltifat, taziz, tevkir, payansız... Gelelim ciddî mebhase:

«Molla bey: (Pembe maşlahlımız, elhaletü hazihi mücerret midir) diye sormasın mı?..

«Rana şapa oturduğumu derkettim. Evet desem olmaz; hayır desem bir türlü...

«Rica ederim Ayşe hanım, şimdi beni dinle de maksadını sonra beyan et... Efendime söyliyeyim, zahir kekelemeğe başlamışım ki, muhatabım çehreme bakıyor....

«Elân tahtı nikâhtadır, melûn zevci de firarîler zümresindendir, bedeni, adamcağız kurşunla vurulmuşa dönecek. Haklı değil mi ya? Jönlerle alâkası var diye, maazallah insanı dünyanın öbür ucuna kalebent ediverirler...

«Ne diyeyim Yarabbi?..

«Yüzümü ekşittim, yere okkalı bir tükürük savurduktan sonra: (Haşa meclisimizden dışarı, bedmaye, allâk bir it vardı; defolup taraya gitti de şerrinden kurtulduk) dedim.

«Tatlık etmedi miydi? diye sordu. Kaşlarımı kaldırdım.

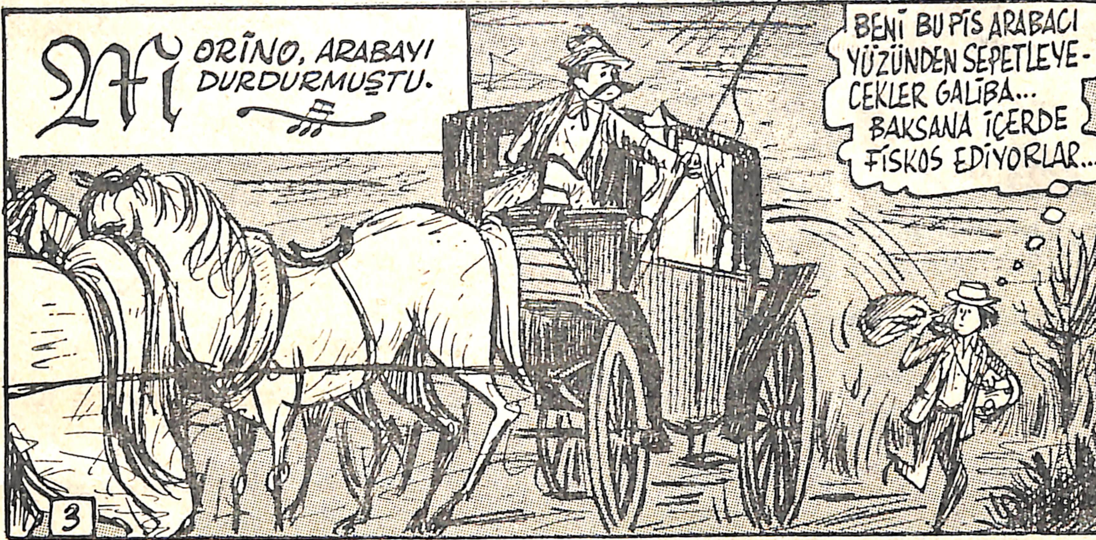
«Neye Şeyhislâm kapısına müracaat etmiyor, niçin ayrılmıyor, diyor..

«Ne diyeyim? (Abdi âciz, meşagil içinde puyanım; ruzu şep Babıâlideki evrakımı takip ile uğraşıyorum. Bibaht kızımız ise henüz cahil, mahçup, gözü açılmamış, eli ermez, gücü yetmez!) demekten başka çare var mı?

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

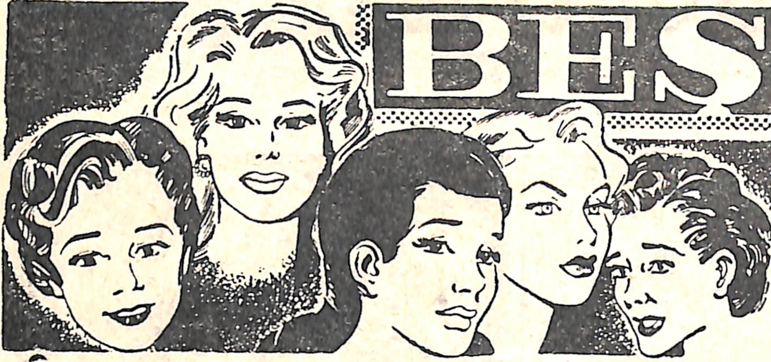

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 33 —

Caroline elinde olmadan, «Orası muhakkak,» diye düşündü. Maamafih iyi bir gençti, dikkatliydi, bazı şeylerin farkına varıyordu. Fakat Paul'un umduğu gibi kendi hislerini öyle sınıflandıramıyorsa, bu da genç adamın değil, kendi kabahatiydi.

Paul:

«— Kumaşı da güzel,» dedi. «Babam dokuma işinde olduğu için kumaşlardan biraz anlarım. İnsan farkına varmadan babasından bazı şeyler öğreniyor.»

Caroline güldü. «Bir mütehassısın elbisemin kumaşını beğenmesi hoşuma gitti.»

«— Ben mütehassıs değilim ki. Columbia'dan mezun olduktan sonra babam da dokuma işine girmemi istedi an.a ben inat ettim. Ve Hukuk Fakülte.ine kaydoldum.»

«— Dâvalara mı bakacaksınız?»

«— Hayır. Ben daha çok şirketlerin işlerine bakacağım.»

Caroline, «Mahkemede zekâsını kullanarak, suçluyu kurtaran bir avukat nedense bana çok enteresan bir tipmiş gibi gelir,» diye mırıldandı. «Fazla film görmenin tesiri galiba. Fakat sizin dâva almamanıza üzüldüm, zira öyle bir avukatla tanışmayı isterdim.»

Paul, «Tanınmış şirketlerden birine girdiğim için cidden çok talihliyim,» dedi. «Bu işte istikbal var, hoşuma da gidiyor. Kitaplardan hoşlanıyorsanız, bizim bazı meseleleri dinlemelisiniz. Bunlardan güzel bir roman olabilir... Hiç olmazsa uzun bir hikâye...»

Caroline başını salladı. «Dinlemek isterim.» Fakat içinden de Paul'un böyle hikâyeler anlatmaması için dua ediyordu. Çok yorgundu, çok... Çetin bir gün geçirmişti: Miss Farrow tepesinden ayrılmamış, Mr. Shalimar kendisini aylardanberi beğendiğini söyleyerek, dosya dolabının arkasında onu öpmeğe kalkmış, memurlardan biri mühim bir kitabı kaybetmiş, bulununcaya kadar da büroda herkes birbirine girmişti.

Paul, «Beraber yemek yiyebilir miyiz?» diye sordu. «Canım biftek istiyor. Ne dersiniz?»

«— Çok mersi. Fakat o kadar yorgunum ki, hemen eve gidip yatacağım.»

«— Yemek yemeden yatamazsınız! Yemek yemeden yatılır mı? Ancak kendilerine ceza verilen küçük kızlar aç karnına yatmağa gönderilir.»

Caroline eliyle hafif bir işaret yaptı. «Fakat neşem hiç yok. Sonra sizin de canınızı sıkıp, uykunuzu getiririm. Biliyorsunuz, böyle şeyler sarîdir.»

Paul, «Sizin benimle konuşmanız şart değil,» dedi. «Ben konuşurum, siz dinlersiniz. Size biftek yedirir, bir Martini içirir, sonra evinize götürürüm.»

İyi bir gençti Paul, Caroline artık ne söyliyebilirdi? İşin doğrusu Caroline de acıkmıştı, biftek yemeği de istiyordu. Paul konuşmaktan hoşlanıyordu. Caroline onu dinler göründüğü takdirde de memnun olacaktı. Belki de genç adamın arkadaşı yoktu, yapayalnızdı. Belki de ona soğuk muamele etmesine rağmen, Caroline'in yine de kendisinden hoşlandığını zannetmişti. Caroline, «Belki de haksızlık ediyorum,» diye düşündü. «Onu yakından tanırsam kendisinden hoşlanırım.»

«— Eve erken bırakırsanız, sizinle gelirim.»

«— Söz veriyorum.»

Caroline gülümsedi. «Ne zaman isterseniz çıkalım.»

Genç adam hemen Martinisini bitirdi, birlikte Kippie ve kocasına «Allaha ısmarladık,» demeğe gittiler. Paul kolunu Kippie'nin omuzuna atarak genç kadını yanağından gürültüyle öptü. «Sevgilim!» Kippie güldü.

Sonra, «İkiniz yemeğe mi gidiyorsunuz?» diye sordu.

Paul, «Evet,» dedi. «Caroline'le (Biftek Kuyusu) na gidiyoruz.»

Kolunu Caroline'in omuzuna attı.

Kittie içini çekti. «Biftek Kuyusu'na bayılırım. Evlenmeden evvel Don'la oraya sık sık giderdik. Hatırlıyor musun, sevgilim?»

Don başını salladıktan sonra, «Madem karımı öptün,» diye güldü. «Ben de Caroline'i öpeceğim.» Sonra ayı gibi kollarını açarak genç kıza yaklaştı. Caroline başını çevirdi, fakat fazla süratle hareket edememişti. Hayretle bakarken, Don eğilip onu dudağından öptü. Dişini genç kızın dudağına bastırmış, diliyle de onun dilini araştırıp duruyordu. Caroline hemencecik geri çekildi ve Kippie'nin vaziyeti anlamaması için dostane bir tavırla gülümsedi.

Sonra, «Parti için teşekkürler,» dedi.

Kippie, «Geldiğin için asıl ben sana teşekkür ederim,» diye cevap verdi. «Sevgilimle gezmene bak.» Kolunu kocasının beline dolayarak neşeyle Caroline ve Paul'a güldü.

Don, «Yine bekleriz» diye atıldı.

Kippie de, «Evet,» dedi. «Dördümüz briç oynarız. Ne iyi olur değil mi?» Sonra mânalı mânalı başını salladı. «Sana telefon ederim Caroline.»

«— Allaha ısmarladık.»

«— Güle güle.»

Sokağın serin havası Caroline'in uykusunu dağıtmıştı. Paul'un omzuna dolanmış olan kolundan sıyrılarak, genç adam elini tutmasın diye de çantasını o tarafa geçirdi. İleride bir apartmanın alt katında da kokteyl parti vardı galiba. Caroline orada da evlenmesi için genç bir adamla tanıştırılan bir kız veya mânasız bir arzuya kapılarak karısının mektep arkadaşını öpen bir adam olup olmadığını düşündü. Nedense bu düşünce onu mahzun etmişti...

Paul'un onu götürdüğü gayet pahalı buna mukabil gayet basit şekilde dönşenmiş lokantalardan biriydi. Kanlı biftekler kocaman kocamandı. Caroline'in yemekten evvel içtiği Martini genç kıza hafif bir neşe verdi. Fakat Caroline sokakta birdenbire kendisine ârız olan o teessürün bir kenarda beklemekte olduğunu da biliyordu. Maamafih hiç olmazsa kısa bir müddet için teessürün tesirinden sıyrılmayı bilecekti. Sigarasını yakması için Paul'a doğru eğildiği zaman, genç adama tebessüm etti.

Paul, «Fazla yemiyorsun,» dedi. «Tevekkeli değil o kadar zayıfsın. Ben kızların biraz daha...»

«— Biçimli olmalarını istersin?»

«— Sen biçimlisin. Endamın çok güzel. Fakat biraz kilo alırsan daha iyi olur.»

«— Eski erkeklere benziyorsun.»

Paul, «Belki,» diye cevap verdi. «Ben rahat hayata, akşam yemeklerinin üç saatte yenilmesine, içinde taze çiçekler bulunan bir eve ve tombulca kadınlara bayılırım. Bu asrın başında doğsaymışım, daha iyi olurmuş.»

«— O zaman kırk türlü yemek yerdin. Karın da doksan kilo olurdu.»

Paul, «O,» dedi. «Kırk türlü yemek istemem doğrusu. Ağır ağır, konuşula konuşula yenen bir yemek... Yemeğin üstüne küçük bir konyak... Konyak dedim de aklıma geldi. Nasıl konyak ister misin?»

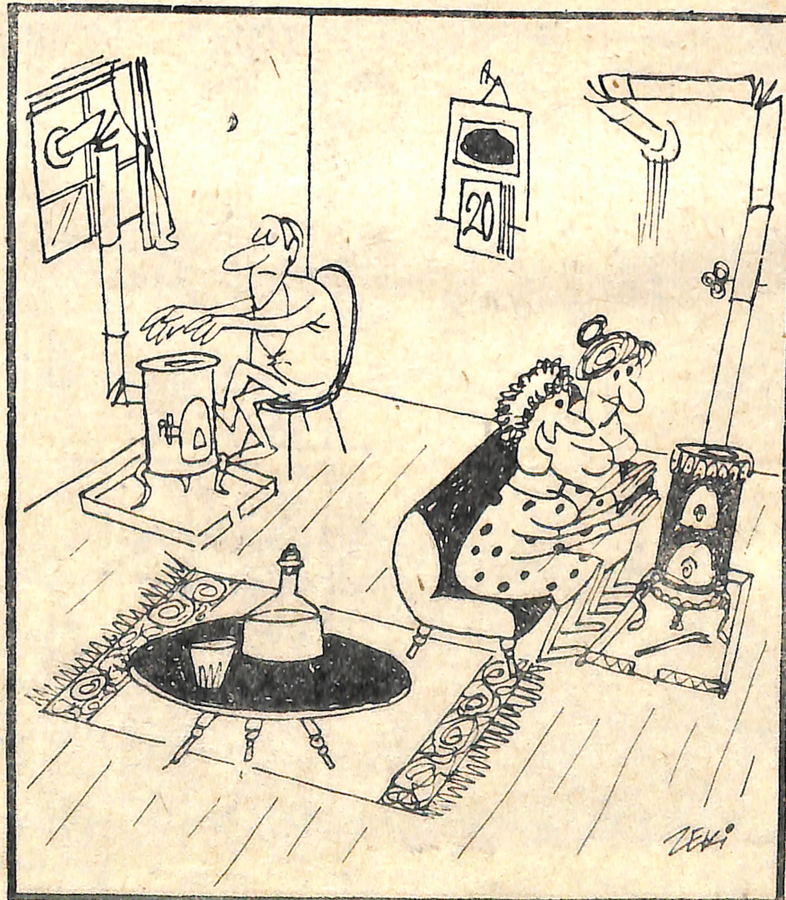
«— Büyük bir mahçubiyetle konyakların arasındaki farkı bilmediğimi itiraf edeyim.» Aslında mahçup filân olmamıştı, aldırdığı bile yoktu.

Paul konyak ısmarladıktan sonra, arkasına yaslanarak bir sigara yaktı. «Sana sordum, cevap vermedin? Tiyatroya gitmeyi sever misin?»

«— Çok severim.»

«— Cumartesi gecesi gidelim mi?»

(Devamı var)

— Konuşmuyorum kardeş, çok soğuk herif!...

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI

16

DÜĞÜN GECESİ SABAHINDAKİ PATIRDI GÜRÜLTÜYE, KONAKTAKİ ORTALIK İŞLERİNE BAKMASI İÇİN TUTULAN, FITNAT HANIM DA KOŞAR GELİR...

FETTULLAH BEY, KUZUM NEDİR BU KIYAMET?!. NİYAZİ BEY NİYE BOŞOL DİYE BAĞIRDI?

HİÇ BİR ŞEY BİLMİYORUM. NE YAPACAĞIMI ŞAŞIRDIM BEN DE.

BİR DAKİKA BİLE DURMAM BU EVDE. AMAN YARABBİ NE KÖTÜ TALİHİM VARMIŞ...

BU HADİSEDEN SONRA KOMİSER VE MUAVİNİ BİR ODAYA ÇEKİLİRLER...

NEDİR BU OLANLAR KOMİSERİM? NİÇİN SİLAH KULLANDINIZ?

NEYSE, UCUZ ATLATTIM BU EVLİLİK HİKÂYESİNİ FETTULLAH. BEKLEDİĞİMİZ HADİSE OLMADI.

KADIN DA ELİ MAŞALI CİNSİNDEN ÇIKTI. AMA İŞİME YARADI ONUN BÖYLE OLMASI, BOŞOL'U BASTIRDIM.

PEKİ, YA SİLÂH SESLERİ?!..

SİLÂH SESİ DEĞİLDİ ONLAR. FEHİME HANIMIN GÖĞÜSLERİ ŞİŞİRİLMİŞ LÂSTİKTENMİŞ MEĞER. SABAHA KADAR DAYANAMAYIP PATLADILAR. NEYSE, İLK DEFA ATLATILDIK FETTULLAH, TAHMİNLERİMDE YANILMIŞIM.

SENİN ANLIYACAĞIN KAFAM BOZULDU FETTULLAH. BU AKŞAM BİR MASTİKA ZİYAFETİYLE ONU DÜZELTMEK GEREK...

KOMİSER OSMAN VE MUAVİNİ KADIKÖY TARAFINDAKİ BİR TAVERNAYA GİRERLER. GÖZETLENDİKLERİNİN FARKINDA BİLE DEĞİLLERDİR...

BAK, MİRASYEDİ ENVER NİYAZİ BEY!. DÜN AKŞAM EVLENDİ. DÜĞÜN, DERNEK, MASRAF.. BU SABAH BOŞANDI.

YAAA!..

TARATORLU MİDYE TAVASI İYİ OLMUŞ MU FETTULLAH?

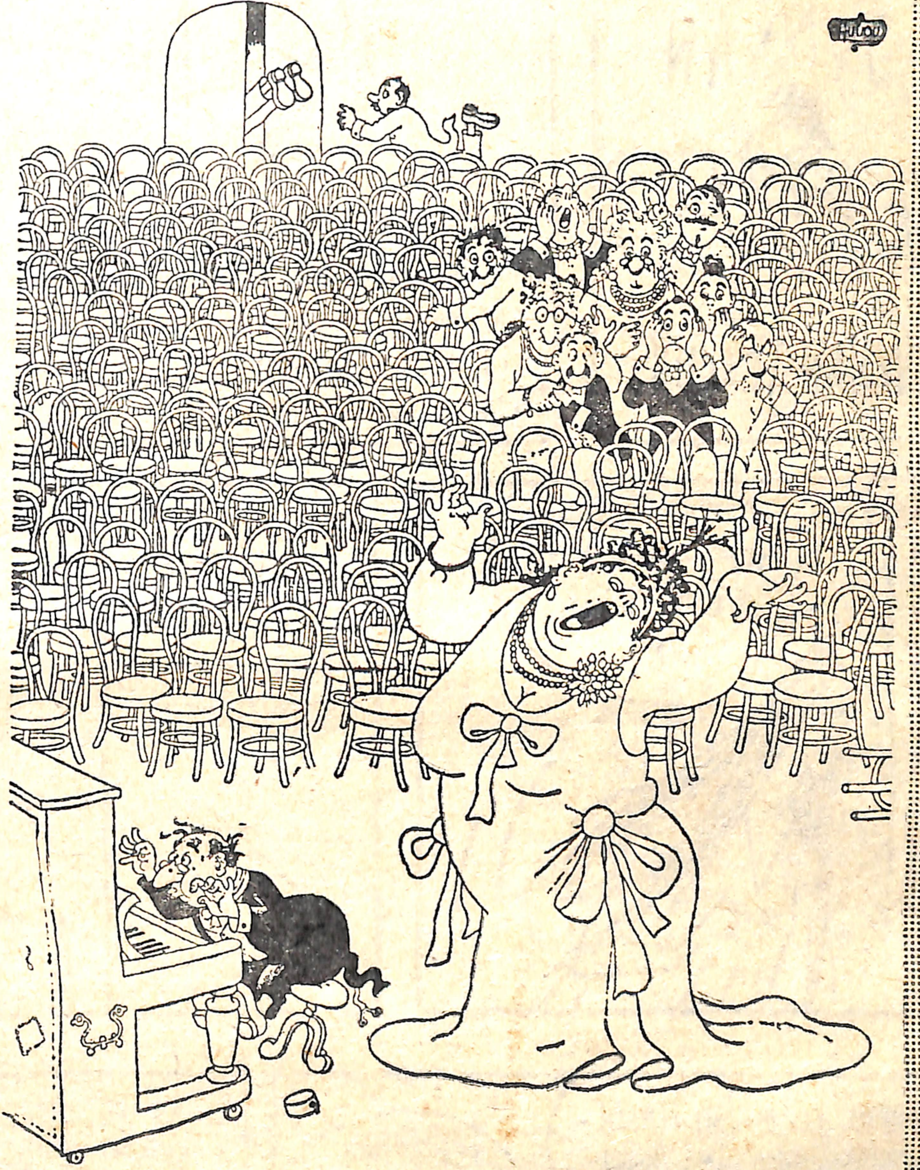
NEFİS KOMİSERİM NEFİS.

DEVAMI VAR

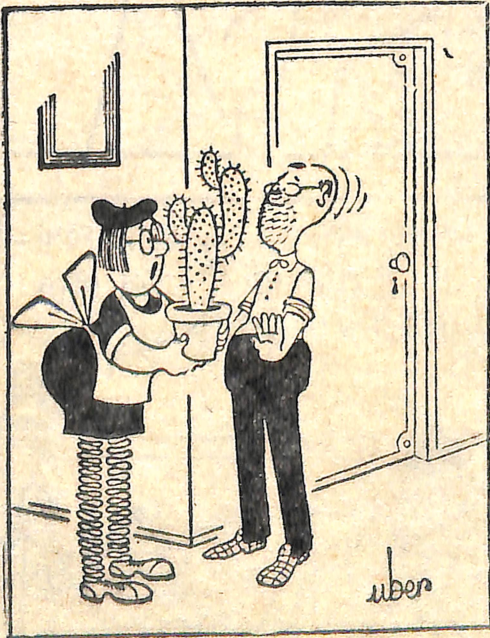
Dünya KARİKATÜRLERİ

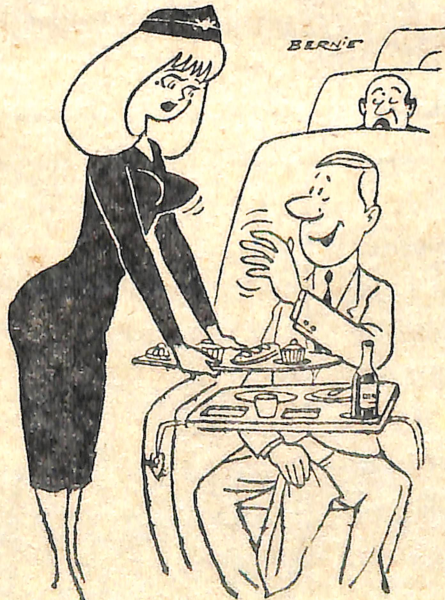
—YANLIŞ MI ?.. BELKİ DEĞİLDİR... BİR KERE GELİP GÖRSENİZE !..

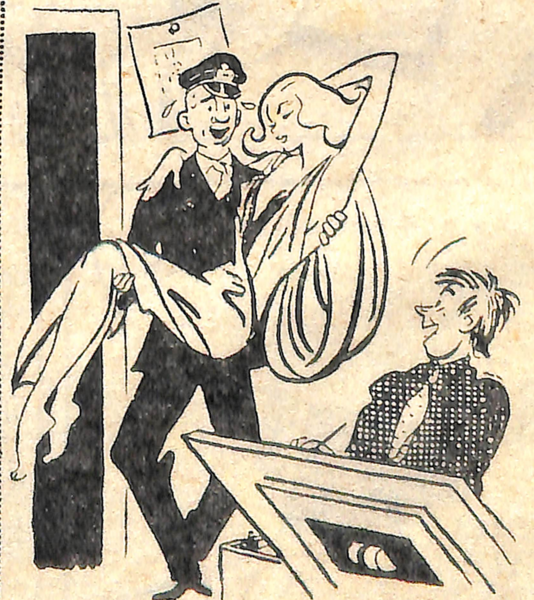

—NE ÇIĞLIK, NE ÇIĞLIK... ALLAH KOCASININ YARDIMCISI OLSUN !

—AMAN, AFEDERSİNİZ !..

—MEZE OLARAK NE İSTERSİNİZ ?
—BİLMEM Kİ, NASIL SÖYLEYİM ?

—İŞTE, MEKTUPLAŞMA İLE RESİM ÖĞRENME METODU'NUN SONUNCU DERSİNİ GETİRDİM !..

Hiç bir yerde neşredilmemiş

Yepyeni Şiirler:

işte, Sevdiğim Dünya!

Orhan Seyfi Orhon

Bugün çıktı.

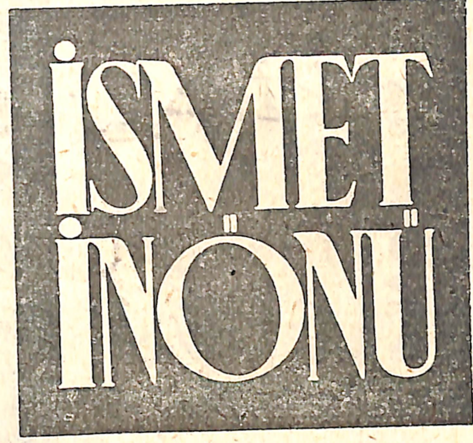
Umum satış yeri: Nişantaşı Kitabevi

İstanbul

AK 45

Bir Hayatın Romanı:

Yusuf Ziya Ortaç

4.

BASILIŞ.

★ **Birinci, ikinci, üçüncü baskıları onbeşergün içinde tükenen bu eser, kitap yayımında satış rekorunu kırmıştır.**

★ **En büyük Devlet adamımız İsmet İnönü'nün hayatı, vesikalara sanat güzelliği verilerek, bu kitapta bir roman tatlılığı içinde anlatılmaktadır.**

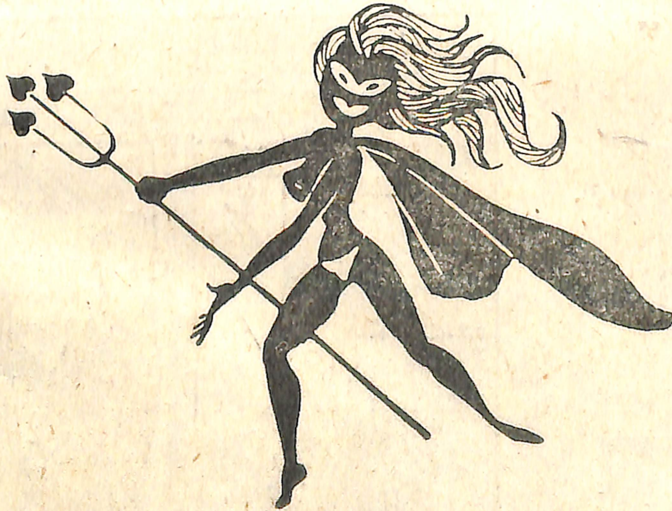
Fiatı 5 lira.

● **Umum satış merkezi: Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.**

AK. 46

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı: Şeytan'da!

Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı: Şeytan'da!

AK. 47

Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!